COLECȚIA DETECTIV

TEROARE

M. CLEVELEY

TEROARE

Colecţia „DETECTIV“

CAPITOLUL I

— Paine, ministrul de externe a telefonat chiar acum. Ai pierdut cea mai bună ocazie să te faci remarcat de superiori. Nu crezi că ar fi timpul să ieși puțin din rezervă ? Cu modestia d-tale n-ai să ajungi niciodată inspector.

Harry Lytton Paine își atîrnă pălăria în cui, puse bastonul într-un colț și-și scoase fără grabă mănușile de piele galbenă.

— Domnule inspector Borden, dumneata uiți că eu sînt trecut pe lista de serviciu a Scotland Yard-ului cu titlul de consilier tehnic. Te asigur că titlul acesta mă mulțumește și că nu am ambiția de a ajunge printre cei patru conducători ai poliției londoneze.

Inspectorul Borden începu să rîdă. O să-i dea acum o problemă greu de rezolvat acestui imperturbabil Paine. Să vedem cum o s-o scoată la capăt !

Postul de consilier tehnic fusese creat de Scotland Yard, ca urmare a dezvoltării rapide pe care o luase tehnica modernă și a simplificării manevrării dispozitivelor, făcînd ca orice profan să se poată servi de ele. Paine, la drept vorbind, era de părere că în afară de spargerea tezaurelor, infractorii nu se serveau de unelte complicate, ci dimpotrivă, de cele mai simple. Inspectorul general Crane, deși avea altă părere, nu dorea să-l contrazică. El știa prea bine că principalul merit al lui Paine nu consta în cunoștințele lui de inginerie, ci în darul lui desăvîrșit de a analiza o crimă pînă ce o dezlega, chiar în cazuri ce i se păreau lui Crane, nerezolvabile.

Paine avea treizeci de ani, înălțimea de 1,80 m. Era svelt și voinic. Nu era căsătorit. Manierele lui alese îl făceau simpatic în orice societate s-ar fi aflat. De-altfel, mai nimeni nu cunoștea adevărata lui profesiune. La Scotland Yard dispunea de un laborator de care nu se servea niciodată. În biroul lui nu se putea pătrunde decît trecînd prin biroul inspectorului Borden. În lumea criminalilor nu era cunoscut. Nu-și închipuia nimeni că el era acela care urmărea pe criminali și dezlega cele mai încîlcite crime.

— Sir Bradshaw de la serviciul secret ne-a chemat la telefon. Nicolae Owen a dispărut.

— Owen ? Acela care se ocupa de tratativele cu chinezii ?

— Da, chiar el. I-am spus de atîtea ori lordului Byng, că nu e nimerit să ne încarce tot pe noi și cu grija soartei funcționarilor politici de la serviciul secret. Noi nu cunoaștem nimic din ițele încurcate ale intrigilor diplomatice. Atunci, de unde și pînă unde să ni se pretindă să scoatem castanele din foc, cînd dispare unul din funcționarii Ministerului de

Externe? Nu, zău, asta-i prea de tot! Ca și cum noi ăștia de la CID n-am avea destule pe capul nostru!

— Discursul dumitale este foarte interesant, Borden, dar acum te-aș ruga să mă lămurești despre ce este vorba.

— Ceea ce a catadicsit să ne comunice Sir Bradshaw, nu prezintă prea mare interes pentru noi. Owen a trimis la 29 iulie, adică luni, o radiogramă de pe bordul „Mauritaniei“ către Ministerul de Externe, căruia îi făcea cunoscut că vaporul sosește la zece seara la Southampton, că speră să prindă ultimul tren pentru Londra și că Sir Bradshaw poate să conteze marți la prînz pe prezența lui la minister.

— Și pe urmă?

— Marți, în 30 iulie, pe la zece și jumătate, Owen a telefonat că peste o jumătate de oră va fi la Sir Bradshaw. Asta-i tot. Azi e joi... și la minister tot îl mai așteaptă pe Owen.

Paine își puse din nou mănușile, luă pălăria și bastonul și se așeză pe un scaun lîngă biroul lui Borden.

— Bine, mă duc la Sir Bradshaw. Între timp, dumneata cere rapoartele tuturor accidentelor dintre stația Victoria și cea din Counon Street. Pe urmă, cere la Ministerul de Externe să-ți trimită pe cineva care îl cunoaște pe Owen și cutreieră cu el toate spitalele orașului. De luni pînă marți, mi se pare că a fost de serviciu spitalul Bethlem, pentru accidente. Înștiințează și pe inspectorul Holborn de la poliția fluvială. Cam asta ar fi de făcut.

CAPITOLUL al II-lea

Ceea ce a aflat Paine la Ministerul de Externe îl mulțumi prea puțin.

După obținerea concesiunilor engleze din Honkau și Kinkiong, Owen fusese trimis în China. El a primit de la Foreign Office sume mari de bani pentru ca să-l ajute pe generalul Wupeifu, a cărui poziție se clătina în primele zile ale lui martie 1927. Banii însă nu avusese prilejul să-i cheltuiască pentru că Wupeifu fu cu totul îndepărtat din cercul generalilor chinezi ce decideau de soarta țării. Dacă Owen fusese silit sau primise ordin să părăsească imediat China, el trebuia să poarte asupra sa o mare parte din suta de mii de lire sterline ce i se expediase sub formă de bancnote și cecuri, fără a mai socoti nenumăratele documente secrete, de o valoare neprețuită.

Pe Paine îl apucă goaza în fața imensei răspunderi pe care serviciul secret o pusese pe umerii unui singur om.

— Owen n-a fost căsătorit ? întrebă Paine pe nerăbdătorul Bradshaw, un om de vreo cincizeci de ani, care se uita la el cu dispreț.

— Nu, nu era căsătorit. Noi n-avem ce face cu oameni căsătoriți. De aceea, nici nu avea domiciliu stabil la Londra.

Paine ceru să vadă radiograma de pe bordul „Mauritaniei".

Era o telegramă cifrată.

— Și cum a fost cu convorbirea telefonică, Sir Gilbert ?

Bradshaw enervat, apăsă pe un buton. Un tînăr cu un carnet și cu toc rezervor, intră atît de iute în odaie, de parcă ar fi stat tot timpul la ușă.

— Henslow, cere-i lui Miss Rezia lista tuturor convorbirilor telefonice cu cabinetul meu, de marți între orele zece și unsprezece.

Tînărul dispăru.

— Cum Sir, d-voastră permiteți să se supravegheze toate convorbirile d-voastră telefonice ? întrebă Paine uimit.

— E o măsură foarte bună, pe care ți-o recomand și dumitale, Mr. Paine. Ea înlătură o mulțime de neplăceri, ca impreciziunile, scăpările din vedere sau alte erori.

— Dar o doamnă care controlează convorbirile d-voastră, şi încă la serviciul secret ? Ce fel de secrete mai sînt astea ? replică Paine, indignat

— Nu te îngriji, mister Paine. În primul rînd am aici, zise Sir Bradshaw deschizînd un sertar din stînga biroului său gigantic, un aparat micuț pentru adevăratele convorbiri secrete, iar în al doilea rînd Miss Rezia este chiar fata mea.

Sir Gilbert Bradshaw zîmbi ironic.

Creierul lui Paine era frămîntat de tot felul de probleme. În cele din urmă, întrebă :

— Și de ce s-a servit Owen de telefonul oficial ? Probabil că el cunoștea numărul dumneavoastră secret ? !

— Firește. Și ar fi fost mult mai natural să fi căutat să comunice de-a dreptul cu mine. Căci afacerea care-l aducea la mine după o absență de doi ani, era de așa natură că ar fi trebuit să fie ținută în secret, în tot cuprinsul Marii Britanii, de la Melbourne pînă la Hudson Bay.

— Mai exista un motiv anumit care să-l determine pe Owen să vă comunice încă o dată ora vizitei lui ?

— Nu, nici unul, Mr. Paine. El știa că eu intru în cabinetul meu de lucru în fiecare dimineață, la ora zece fix și că rămîn acolo toată ziua pînă la ora cinci, uneori pînă la șase seara.

— Hm ! Asta mi se pare ciudat. Dumneavoastră, desigur, că recunoașteți la telefon vocea lui Owen ?

— Desigur că da. Vocea lui Owen, sonoră și aspră, ar fi fost greu de confundat cu o alta. Din întîmplare însă, tocmai în ziua aceea am sosit cu o jumătate de oră mai tîrziu la birou.

Henslow intră în birou și puse în fața superiorului său un carnet subțire, pe coperta căruia era scris : „T. 30.7.29“. Sir Gilbert vru să-l concedieze. Paine însă nu-i dădu răgaz, ceea ce păru că nemulțumește pe tînărul secretar.

— Scuzați, Sir. Aș dori să vorbesc ceva cu Miss Rezia. Sînteți atît de bun s-o rugați să vină aici pentru cîteva minute ?

Paine luă carnetul în mînă. Pe pagina a treia găsi ce căuta. Întrebările telefonistei se subînțelegeau din răspunsurile notate.

Ora 10,38 minute. „Aici Nicolae Owen. Doresc să vorbesc cu Sir Bradshaw. Despre ce este vorba nu vă privește pe dv. Vă rog să-i comunicați că voi fi la birou la ora 11“.

Paine își întipări în minte cuvintele : „Despre ce e vorba nu vă privește pe d-voastră !“

În biroul mare, luminos, prin ferestrele căruia se zărea pajiștea verde a parcului St. James, intră o fată blondă, de o frumusețe răpitoare, cam de douăzeci și patru de ani. Sir Bradshaw se lumină la față cînd prezentă, destul de ceremonios, pe Paine fetei sale.

— Miss Bradshaw, aș dori să vă pun o întrebare... sau mai bine zis, două.

Fata dădu din cap.

— Vă mai aduceți aminte de un domn Owen, care a dorit să vorbească cu tatăl dumneavoastră alaltăieri ?

— Desigur. L-am cunoscut personal pe Mr. Owen.

— Vă aduceți aminte de glasul lui ?

Miss Rezia îl privi pe Paine, mirată și foarte atentă.

— Bineînțeles. Tocmai de aceea am fost surprinsă și m-am gîndit tot timpul, cum se face că glasul lui Mr. Owen părea schimbat, nu numai ca timbru, ci avea parcă și un accent străin.

Paine se ridică de pe scaun. Cazul era serios, mult mai serios decît se așteptase el. Voi să plece, cînd îi trecu prin minte un nume : C. H. Delahaye.

— Încă ceva, Sir. Cum a fost acum doi ani cu Delahaye ? Îmi aduc aminte că și atunci ni s-a comunicat de către serviciul secret că și acesta ar fi dispărut.

Sir Gilbert Bradshaw păru foarte enervat. Zise supărat :

— Delahaye a fost găsit pe cheiul Chelsea cu picioarele frînte și intoxicat cu alcool. Nu s-a putut să fie readus la viață. Dv. cei de la Scotland Yard trebuie să știți mai bine, căci de acolo ni s-a trimis raportul.

— Se întîmplă adesea să dispară agenți de la serviciul secret, Sir Gilbert ?

— Iată o întrebare la care nu pot să răspund, pentru că se raportează la serviciul intern. Rezia, poate că e nevoie de tine la telefon.

Paine se înclină în fața încîntătoarei fete, care ieși din odaie uimită de neobișnuita neîncredere a tatălui ei.

— Totuși, în mod discret, și te rog să păstrezi asta pentru dumneata, Mister Paine, din agenții pe care îi întrebuințăm în străinătate, sînt unii care nu mai ajung să revadă patria. Acesta-i riscul lor. În schimb, sînt foarte bine plătiți. Aici, în Londra... stai să mă gîndesc... a da, acel Delahaye acum doi ani. Însă faptul se explică. Se pare că de bucurie că s-a văzut iar în țară, a tras prea mult la măsea și s-a intoxicat. Pe urmă, acum trei ani, unul William S. Morris, care a fost pescuit din Tamisa cu craniul sfărîmat. Asta-i tot. De altfel, vei găsi toate amănuntele în dosarele Yard-ului. Ambele cazuri ne-au pricinuit multe necazuri, pentru că atît Morris cît și Delahaye au dispărut înainte de a ne fi dat raportul și un decont asupra sumelor primite.

— Și de unde soseau Morris și Delahaye ca să vă dea raportul ?

Bradshaw tresări, parcă ar fi căzut trăznetul la picioarele lui. Se făcu galben.

— A dracului treabă, Paine ! Toți trei veneau din China.

Paine salută și plecă. Știa ce are de făcut. Dupăamiază va studia dosarul cazurilor Morris și Delahaye. Inspectorul Borden lipsea. Probabil că plecase să cerceteze cazul Owen. Paine intră gînditor la registratură. Bătrînul Digby se grăbi să-l salute pe tînărul consilier tehnic.

— Digby, fi atît de bun și caută-mi toate actele care se referă la dispariția agenților de la serviciul secret, aici în Londra, începînd cu anul 1923. M-ai înțeles ? Mă interesează numai cazurile celor dispăruți la Londra.

Digby dădu din cap, rămase un minut pe gînduri, apoi se apropie de dulapuri. Peste cinci minute scoase două dosare și le puse în fața lui Paine, zicînd foarte convins :

— Asta-i tot. Puteți să mă spînzurați dacă mai găsiți altceva.

Paine citi titlurile de pe dosare : C. H. Delahaye și W. S. Morris. Nu fu prea surprins.

— Mulțumesc, Digby. O să-ți dau o chitanță, fiindcă o să am nevoie de ele mai mult timp.

CAPITOLUL al III-lea

Paine intră în biroul său, dînd ordin plantonului de la ușă să nu primească pe nimeni. Apoi începu să citească actele ce se raportau la cazul Morris. Luă cîteva notițe și, după ce puse tocul la o parte, le reciti. Iată, în rezumat, despre ce era vorba :

Morris fusese așteptat la întoarcerea lui cu vasul „Hongkong“, în aprilie 1926, la Londra. Nu se știa dacă a debarcat la Southampton sau la Londra. Vaporul „Hongkong“, după o noapte agitată, a sosit la 5 aprilie dimineața la gura Tamisei. Văzîndu-se că pînă la 7 aprilie Morris încă nu sosise la Foreign Office, au început să se facă cercetări. Cadavrul agentului a fost aruncat în seara aceleiași zile în dreptul lui Vauyhall Bridge, acolo unde Tamisa face o cotitură spre nord. La autopsie, s-a constatat că moartea n-a provenit prin înec, ci dintr-o lovitură primită în cap. Lovitura fusese atît de puternică, încît îl desfigurase și numai cu greu a putut fi identificat. Asupra cadavrului nu se găsise nici un document din care să reiasă cum își petrecuse timpul de la sosirea lui la Londra. Pînă și agățătoarele hainelor purtînd numele firmelor unde fuseseră făcute, au fost descusute cu băgare de seamă. Cercetările poliției n-au dat nici un rezultat. Dintr-un bilet atașat la dosar, Paine aflase că Morris fusese trimis cu o misiune pe lîngă generalul Ciangsolin la Mukden și Peking.

Cazul Delahaye se petrecuse exact cu un an mai tîrziu, în 1927, aproape în împrejurări identice. Agentul ar fi trebuit să se prezinte la Ministerul de Externe la 15 aprilie. Or, el nu apăruse nici în ziua de 16. Debarcase la 14 aprilie la Southampton și luase trenul la 11,35 pentru Londra, care se oprește în gara Victoria. În seara de 16 aprilie a fost găsit pe cheiul Chelsea. Medicul legist a constatat o fractură la piciorul stîng și alta la gamba dreaptă. Cauza morții ar fi fost o intoxicație cu alcool.

Foarte ciudat ! Un agent al serviciului secret care se întorcea din străinătate cu știri importante, lasă să treacă patruzeci și opt de ore și pe urmă e descoperit de poliție mort și cu picioarele frînte, pe cheiul Chelsea. Buzunarele golite, fără un penny. Este oare posibil ca un om beat să cadă astfel pe o stradă netedă, încît să-și frîngă ambele picioare ? Paine credea că nu. Oricum, n-ar strica să-l consulte și pe doctorul Crew în privința aceasta.

Paine examină din nou notițele ce le luase asupra celor două cazuri.

Paralelismul acestor două cazuri nu era greu de urmărit pînă la cele mai mici amănunte. Paine luă planul Londrei de pe perete.

1. Amîndoi fuseseră atacați la întoarcerea din China la Londra.
2. Amîndoi debarcaseră la Southampton și, după toate probabilitățile, sosiseră la Londra prin gara Victoria.
3. Amîndoi fuseseră găsiți morți la o milă în jurul gării Victoria.
4. În ambele cazuri, cauza morții n-a putut fi precis stabilită. Morris fusese scos, mort, din Tamisa, dar nu înecat. Delahaye fusese cules în stradă grav rănit, însă a murit din cauza unei grave intoxicații cu alcool, pe care probabil că fusese silit să-l bea.
5. Amîndoi fuseseră jefuiți, ba lui Morris i se tăiaseră pînă și emblemele firmelor de pe haine și rufe. Pentru aceasta trebuie să-l fi dezbrăcat. Sau poate că atunci cînd a fost atacat, nici nu era îmbrăcat, poate că dormea.

Oamenii aceștia au fost desigur atrași într-o cursă. Cine i-a atras în cursă sau mai bine zis, de unde au fost atrași ? La a doua întrebare se putea răspunde cu aproximație : în interiorul unui cerc, al cărui centru era gara Victoria, cu raza de o milă și a cărui coardă se întindea de la podul Vauyhall, pînă la cheiul Chelsea.

Paine se gîndi la Owen. Acesta fusese a treia victimă. Avusese la dispoziție o sută de mii de lire sterline. Ce-o fi însemnînd convorbirea la telefon cu

Foreign Office, cu 22 minute înainte de plănuita lui vizită acolo ? Paine se gîndi și se frămîntă multă vreme cu acest punct. Rezolvarea probabil că o va obține de la doctorul Crew, medicul atașat pe lîngă inspectoratul lui Borden. Trebuia să se găsească mai întîi cadavrul lui Nicolas Owen.

Paine mai spera că inspectorul Borden va avea norocul să-l găsească pe Owen încă viu și să-l salveze din cine știe ce pericol de moarte. Dacă însă Owen e mort, el trebuie să fie găsit în acel sector al orașului, pe care Paine îl însemnase acum cu un creion roșu.

Soneria telefonului întrerupse liniștea din biroul lui Paine.

— Alo ! Dumneata ești, Borden ? L-ai găsit mort ? În sala de autopsie a spitalului Chelsea ? Da, peste zece minute sînt la dumneata împreună cu doctorul Crew.

Paine închise telefonul ! Se întîmplase așa cum a presupus el. Trei morți. Blestemat lucru. Dar vor fi răzbunați ! Asta o știa bine. Paine se dusese să-l ia pe doctor din cabinetul său.

Polițistul de la poarta spitalului îi conduse la sala de autopsie. La întrebarea lui Paine, el raportă :

— A fost găsit de Gardener, care era de gardă la Battersea Park, lîngă malul Tamisei, într-un tufiș. Probabil că zăcea acolo de dimineață ; era acoperit cu crengi. Niște copii, care se jucau prin apropiere, au atras atenția lui Gardener.

Polițistul deschise ușa sălii de autopsie. Mortul stătea întins pe masa de marmură de lîngă ușă, îmbrăcat așa cum fusese găsit în Battersea Park. Inspectorul Borden vru să zică ceva, dar rămase tăcut, văzînd cu ce atenție și cu cîtă grijă examinează Paine cadavrul, fără a-l atinge.

Hainele bine croite ale mortului erau foarte mototolite și mînjite cu pete mari de noroi. Pălăria stătea îndesată lîngă căpătîiul mortului. Între vestă și haină se înfipsese o ramură verde de iasomie. La tîmpla dreaptă se putea observa o rană albăstrie pricinuită de glontele unui revolver de calibru mic. Marginile rănii erau înnegrite, urme de sînge se vedeau numai în părul blond, zbîrlit. Owen fusese un om de patruzeci de ani, bine făcut, voinic, cu trăsături fine. Acum fața lui exprima o uimire nemărginită, ca în fața unei surprize neașteptate. Nu puteai citi pe fața lui nici spaimă, nici durere, nici teamă ; dimpotrivă, în rigiditatea lui cadaverică păstrase un zîmbet ușor uimit, ca și cum, în ultima clipă a vieții lui, survenise ceva cu totul neașteptat, ce nu izbutise să priceapă. Browningul din care fusese tras glontele, se afla pe o masă, alături.

— Gardener, descrie-mi exact cum ai găsit cadavrul ? zise Paine, adresîndu-se unui polițist înalt, ce stătea la ușă și căsca.

— Patrulam tocmai pe malul lacului din Battersea Park, cînd un băiat mai îndrăzneț, mă strigă : „Ei, lunganule, ia uită-te puțin în tufiș ! O să găsești acolo ceva care o să te intereseze și n-o să mai caști gura cît e ziua de mare !“ Și zicînd aceasta, dispăru. Am dat crengile la o parte și am dat peste bucuria asta.

— Și ce ai văzut, Gardener ? Gîndește-te și răspunde-mi limpede, căci de spusele dumitale atîrnă poate soarta unui om.

Gardener se uită mirat la Paine. Doctorul Crew se uită cu atenție la cadavru. Numai Borden rămase rece.

Paine examină hainele mortului.

— S-a lăsat tot așa cum a fost găsit ?

— Desigur, domnule.

Paine căută să-și întipărească, în memorie, fiecare amănunt. Observă că nasturii de la haină și de la rufe erau descheiați, că ghetele fuseseră schimbate, cea dreaptă era încălțată în piciorul stîng și stînga în cel drept, că hainele și restul îmbrăcăminții păreau să fi fost trase pe corpul lui Owen abia după ce murise.

— Acum, doctore Crew, te rog să-i faci autopsia. Să se anunțe și judecătorul de instrucție. Pînă mîine la douăsprezece trebuie să fim gata cu toate astea. Țin să vă amintesc că tot ce facem aici este în interes de serviciu și că, prin urmare, trebuie păstrat cel mai strict secret.

— Dă-mi voie, Paine, să-ți atrag atenția că ușa ce dă la laboratorul de alături a stat deschisă tot timpul și că acolo se află, afară de infirmierul de la autopsie, și Mister Henslow, zise inspectorul Borden. Mr. Henslow a cutreierat cu mine spitalele toată după-amiaza și el l-a recunoscut pe Owen. Ne-am dus mai întîi la morga poliției fluviale, pe urmă la spitalul Bethlem și așa mai departe, pînă am dat aici peste Owen.

Paine intră în camera de alături. În fața unui birou ședea tînărul pe care consilierul tehnic îl cunoscuse în dimineața aceea ca secretar al lui Sir Gilbert. Henslow se ridică de pe scaun și îl salută politicos. Era un tînăr înalt, blond, cam de vreo douăzeci şi cinci de ani, cu ochi albaştri deschişi şi o mică mustăcioară pe buza de sus, care-i dădea un aer demodat, burghez. Bătrînul infirmier de la autopsie rămase impasibil.

— Vă sînt foarte îndatorat, Mister Henslow, pentru osteneala ce v-aţi dat. Cred că aţi auzit ce-am spus adineaori. Vă rog şi pe d-voastră să păstraţi secretul asupra tuturor amănuntelor ce v-au ajuns sau vă vor veni la ureche, cu privire la cazul Owen. Cred că e un caz destul de greu şi de penibil, care nu poate fi rezolvat decît printr-o strînsă colaborare între serviciul secret şi Scotland Yard. Vă rog să comunicaţi lui Sir Bradshaw că voi trece mîine pe la dînsul. Nu vreau să vă mai reţin, Mister Henslow. E tîrziu. Noi aşteptăm numai raportul medical asupra autopsiei. Good night, Mister Henslow !

Tînărul plecă, iar Paine se întoarse în sala de autopsie, unde doctorul Crew isprăvea examenul medical la lumina puternică a reflectorului din plafon. Mortul zăcea acum gol pe marmura rece. Doctorul Crew începu să bolborosească tot felul de fraze, din care nu se înţelegeau decît unele cuvinte, ca „enigmatic, ciudat, neînţeles". În cele din urmă, începu să explice rezultatele autopsiei în mod mai clar.

— Owen şi-a fracturat baza craniului. După ce am examinat rana de la tîmplă, am ajuns la convingerea că Owen a fost împuşcat, după ce murise cu patru ceasuri înainte. Amănuntele fiziologice nu vă interesează. Moartea a survenit de minim şaisprezece și maxim douăzeci de ore, deci în noaptea trecută, între orele 23 noaptea și 3 dimineața. Cum pe tot corpul și la cap se află contuziuni pricinuite poate de o cădere gravă, am examinat craniul și coloana vertebrală și am constatat o fractură a bazei craniului, care a pricinuit moartea.

Paine își aduse aminte de rănile lui Morris și Delahaye. Paralelismul acestor cazuri ducea la concluzia că toate cele trei victime căzuseră în aceeași cursă. O cursă invizibilă, în care nenorociții căzuseră în timpul somnului, tocmai acolo unde se așteptau mai puțin. Somn ? Iată cheia enigmei în acest caz și Paine luă hotărîrea să facă din aceasta un punct de plecare pentru un lanț de idei, pe care să-l strîngă în jurul vinovatului și a libertății lui de acțiune, pînă cînd... justiția va fi satisfăcută.

Doctorul Crew nu mai avea nimic de adăugat. Paine mai examină încă o dată cadavrul și observă că în pumnul drept ținea ceva strîns, ca și cum ar fi căutat să nu-i scape nici după moarte. Poate că obiectul acesta jucase un rol important în clipa morții. Însă, cînd doctorul Crew descleștă pumnul mortului, nu găsiră decît o notă de plată, cum se obișnuiește prin restaurante a se prezenta clientului pentru socoteală. Paine puse nota în portvizit.

— Pentru ziua de azi am terminat, Borden. Te rog fixează examinarea cadavrului pentru mîine la douăsprezece. Pînă atunci mai am de făcut unele cercetări. Ne vedem peste un ceas la poliție. Nu uita pistolul.

CAPITOLUL AL IV-LEA

Cînd ajunse la Scotland Yard, Borden îl aștepta. Consfătuirea cu dînsul și cu inspectorul Donovan, care se ocupase cu toate cazurile de la serviciul secret, dură pînă la miezul nopții. Presupunerile lui Paine îi uimiră pe amîndoi. Dar ei respinseră ipotezele lui.

— Paine, o să ne tîrăști într-o afacere periculoasă. Eu însă, susținu Borden, dacă iese prost, îmi spăl mîinile ca Pilat. Cît despre dumneata, cred că ar fi bine să începi chiar de mîine să-ți cauți un post în altă parte, poate la Banca Chapman *. E singura cale care-ți mai rămîne.

— Nu fi răutăcios, Borden ! Poate că vei fi decorat cu ordinul „Bath“, pe care ți-l vor atîrna în jurul gîtului. Atunci vei fi numit „Sir“ Borden și o să ajungi cît se poate de nesuferit cînd o să vin la dumneata să te rog să-mi dai voie să mai scot o dată castanele din foc, în locul dumitale.

— Ce mojic ! Ia te uită, Donovan, cum i-am dat nas acestui prăpădit de consilier tehnic ! Ordinul Bath ? Atîta mai lipsește !

— Să revenim la chestie, domnilor.

Primul rezultat al consfătuirii a fost că s-au trimis în seara aceea vreo cincizeci din cei mai destoinici agenți ai Siguranței în toate barurile și localurile cuprinse în sectorul Battersea Bridge, gara Victoria și Vauyhall Bridge, cu misiunea de a aduna cît mai multe note de plată, din acelea pe care le prezintă chelnerii la socoteală. Detectivilor li se

---

* Locul acțiunii unei alte anchete a detectivului Paine. Vezi „Alo poliția !“

dăduse ordin să comande băuturi cît mai diferite, pentru ca, chelnerii să nu poată face calculul mintal și să fie siliți să scrie socoteala pe hîrtie. Cei cincizeci de agenți rînjiră de bucurie. Așa serviciu plăcut mai înțelegeau și ei. A doua zi, șeful contabil fu silit că controleze peste două sute de note de plată, ceea ce îl îndîrji peste măsură.

Dimineața, cînd Paine se duse la Foreign Office, i se întîmplă un accident foarte curios. Se rătăci prin vastul edificiu, cu toate că în ziua precedentă nimerise de-a dreptul în cabinetul lui Sir Bradshaw. Umbla binișor, cu grijă, prin coridoare, luminîndu-și drumul cu lampa de buzunar și uitîndu-se cu atenție la fiecare ușă ca să citească diversele cărți de vizită, uneori număra pașii de la o ușă la alta, alteori străbătea un coridor sau o scară chiar de două, trei ori, observînd instalația de lumină și telefon. Mare minune că nu-l opri nimeni și nu i se ceru măcar să se legitimeze.

Cu atît mai mare îi fu mirarea cînd îl văzu în fața unei uși duble, căptușite cu postav verde, pe Mr. Henslow, care deschizînd cu grijă una din ușile duble, asculta cu atenție ceea ce se vorbea înăuntru. Henslow se uită la Paine mirat, apoi ridică din umeri și dispăru. Gestul lui Henslow îi pricinui lui Paine multă frămîntare. Părea mai degrabă superioritate, decît încurcătură sau o recunoaștere a vinovăției. În tot cazul, Paine se postă în locul lui Henslow, dar, cu toată bunăvoința, nu auzi decît un murmur nelămurit, care devenea tot mai slab, și apoi amuți.

Un minut după aceea, ieși din cameră Miss Rezia cu o mapă sub braț și se opri în fața ușii ca să-și aranjeze frumoasele ei bucle blonde. Paine aşteptă pînă ce dispăru, apoi lumină inscripţia de pe uşă şi citi : Sir Thomas Bruce.

Paine opri pe primul servitor ce-i ieşi în cale şi-l întrebă :

— Ce secţie conduce Sir Thomas Bruce ?

Omul mîrîi un singur cuvînt : „Asia“.

Paine nu mai ceru alte lămuriri. Ocolind prin diversele coridoare, consilierul tehnic de la Scotland Yard dădu peste cabinetul de lucru al lui Sir Gilbert Bradshaw. Cînd rugă pe tînărul secretar să-l anunţe, figura amabilă a lui Henslow nu trăda prin nimic întîlnirea de mai înainte. Paine îşi atîrnă pălăria în cuierul de lîngă uşa sălii de aşteptare, aruncă o privire asupra celor trei funcţionari ce lucrau în biroul lui Henslow, şi apoi asupra actelor ce se aflau pe masa secretarului. Pe coperta unui dosar putu citi : „Agenţii din Asia“. Îşi aprinse o ţigară cu o prefăcută nepăsare. Cînd se duse să ia scrumiera de pe masa lui Henslow deschise, ca din greşeală, dosarul. Pe prima foaie văzu însemnat : Agentura principală, Hongkong S. 58, Botanic Gardens, E. H. Stone. Paine îşi întipări această adresă în minte şi se hotărî să ceară lordului Byng să întrebe direct pe Stone, despre conţinutul ordinelor de rechemare ale lui Morris, Delahaye şi Owen.

Deodată să pomeni cu Henslow, care dădu din cap şi închise dosarul. Aruncîndu-şi ochii asupra ghetelor secretarului, Paine constată că nu era singurul care purta tălpi de crep în orele de serviciu, ci mai existau şi alţii.

— Sir Gilbert vă aşteaptă !

Convorbirea fu destul de lungă. Primul gest pe care îl făcu Paine, avînd aerul că se scuză, fu să zăvorească ușa din afară și să astupe cele două receptoare telefonice cu batistele lui.

— Așa ! În felul acesta evităm să fim spionați de auditori nedoriți, în caz că nu se mai găsește un microfon în cameră, ceea ce nu cred. Și acum, Sir, v-aș ruga să-mi răspundeți fără rezerve. Vă asigur că tot ce-mi veți spune rămîne între noi și că fiecare răspuns al dv. înseamnă un pas mai departe pentru rezolvarea problemei, admițînd bineînțeles că-mi veți spune numai adevărul.

— O să vă spun tot ce știu.

— Vă mulțumesc, Sir Gilbert. Vă asigur că voi căuta să fiu vrednic de încrederea dv. Iată mai întîi acest obiect.

Paine puse pe masa lui Sir Bradshaw pistolul găsit lîngă cadavrul lui Owen.

— Pistolul acesta i-a fost încredințat lui Owen în interes de serviciu ?

Șeful serviciului secret luă o lupă și examină un colț din partea interioară a armei, apoi arătă o inscripție : S.S. 341.

Sir Gilbert scoase apoi un carnet de piele neagră din dulapul de lîngă birou, îl deschise la o anumită pagină, citi, apoi își trecu mîna pe fruntea umedă, parcă ar fi voit să alunge un gînd rău, și spuse încet, ca și cum nici lui nu i-ar fi venit să creadă ce spune :

— Mr. Paine... e pistolul lui Delahaye.

— S.S. 341 ?

— Da, serviciul secret, 341. Numărul nu trece niciodată asupra unui succesor. Uneori s-a reușit în felul acesta să se identifice un mort necunoscut în străinătate. Odată am izbutit în felul acesta, să cerem mutarea unui nenorocit care înnebunise și-și uitase numele și tot trecutul, de la ospiciul din Marsilia aici la Londra.

— Pistolul lui Delahaye ? Ce idee diabolică ! Ucigașul vrea să ne intimideze. Nu face nimic, Sir Gilbert. Iată, în sfîrșit, un punct slab în firele lui bine urzite. Să lăsăm asta. Altă întrebare, Sir Gilbert : cine este Henslow ?

— Cel mai tînăr dintre fiii vechiului meu prieten, lordul Sandham. Un băiat de ispravă. A studiat la Oxford. Un excelent sportiv, are o mulțime de cupe. Cu toată opunerea mea, a ținut să intre în serviciul secret. Eu îl țin cam din scurt ; pînă acum o săptămînă mi-a împuiat urechile că vrea numaidecît să fie trimis în străinătate. În Asia, firește. Tocmai acolo, unde te joci cu dracul ! Uf ! Asia asta îmi toacă nervii.

— Nu este Sir Thomas Bruce șeful departamentului pentru Extremul Orient ?

— Bruce ? Da.

Fața plină de cute a lui Sir Gilbert luă o expresie ursuză.

„Trebuie să fiu atent, gîndi Paine. Aici e buba. Umblă binișor. Asia ! Asta e. În dosul acestui cuvînt se ascunde o taină care e foarte greu de descoperit. Înainte, băiete, acum e acum ! Să dea Dumnezeu ca Sir Bradshaw să nu se cufunde în tăcere". Cu precauțiune și foarte, foarte încet, Paine puse ultima întrebare :

— Miss Rezia e logodită ?

Sir Gilbert sări în sus. Fața lui se făcu roșie ca focul, apoi albă de mînie.

— Ce dracu' te privește fata mea ? Ce are ea de-a face cu afurisita asta de crimă ? Aha, acum înțeleg gluma dumitale cu telefonul. Se vede că ai înnebunit, domnule. Să nu mai aud un cuvînt !

— Sir Gilbert, continuă Paine nepăsător și calm, fata dumitale are de lucru în interes de serviciu cu Sir Bruce ?

— Ce să aibă... cu Bruce... ea e persoana mea de încredere... pentru convorbirile telefonice.. încolo, n-are de-a face cu nimeni, aici la Ministerul de Externe.

— Repet întrebarea mea de adineaori. Vă rog, Sir Gilbert, să nu-mi luați în nume de rău curiozitatea aceasta, în aparență indiscretă, asupra unor împrejurări din viața d-voastră particulară. Puteți să fiți sigur că n-aș pune astfel de întrebări, dacă...

— Ei... dacă ?...

— Dacă n-ar fi necesare.

— Dar nu pricep... Rezia ?

— Aveți încredere în mine, Sir Gilbert. Vreau s-o ajut pe fiica d-voastră. Nu mă înțelegeți ?

„Dumnezeu să mă ierte pentru minciuna asta, gîndi Paine, uitîndu-se la buzele livide ale lui Sir Bradshaw. Să sperăm că mai e cineva de salvat în afacerea asta. Mai știi ? !"...

— Hm ! Mie mi s-a părut că Artur Henslow se interesează de Rezia. Înainte cred că și ea îl iubea. Visau să plece în Extremul Orient împreună.

— Înainte ?

— De cîteva săptămîni am constatat o răceală din partea Reziei. Știți cum sînt tinerii, azi cîntă osanale, mîine...

— Şi nu cunoaşteţi motivul acestei răceli, Sir Gilbert ?

— De unde să-l cunosc ? Crezi dumneata că fetele îşi aleg tatăl de confident cînd e vorba de dragoste ? Ce naiv eşti. Eu nu ştiu nimic. Îl văd numai pe Henslow umblînd cu o mutră de cioclu de vreo săptămînă.

Paine se ridică şi mulţumi politicos pentru informaţiile obţinute. Tocmai cînd voi să scoată batistele de mătase din receptoarele telefoanelor, bătu cineva la uşa de afară. Consilierul tehnic de la Scotland Yard băgă batistele în buzunar, pe urmă se duse să deschidă. Henslow intră supărat şi se adresă şefului său, fără a ţine seamă de prezenţa lui Paine :

— Sir Bruce a chemat de trei ori la telefon. Dar Miss Rezia n-a putut să-i dea legătura cu d-voastră, Sir Gilbert. Se vede că s-a deranjat telefonul. Sir Thomas vă roagă să veniţi la el pentru cîteva minute. Ar veni el la d-voastră, dar...

— Dar ?... întrebă Sir Bradshaw, îndîrjit.

— Nu ştiu, răspunse Henslow surprins.

— Poate că ar trebui să vă aducă un pachet cu acte, dacă nu v-aţi duce dv. la el, căută Paine să-l scoată pe Henslow din încurcătură. Mi-a mai venit o întrebare în minte. Vă aştept aici.

Bradshaw făcu un gest supărat, de împotrivire. Însă Paine îi şi întoarse spatele şi se aşeză în fotoliul de piele de lîngă biroul lui. Acesta se aşteptase probabil ca secretarul lui să-i ţină de urît poliţistului. Henslow însă îl urmă pe şeful său şi închise uşa exterioară, zîmbind ciudat.

Paine rămase singur. Ridică încet receptorul telefonului secret și ascultă cu mult interes, deși fața i se strîmbă de părere de rău.

După o jumătate de oră, Sir Gilbert se întoarse de la Bruce și mai supărat ca înainte și îi spuse lui Paine :

— Să scurtăm vorba ! Am avut și așa destule neplăceri din cauza dumitale. Sir Bruce m-a întrebat dacă n-a fost aici cineva de la Scotland Yard. Am fost nevoit să-i vorbesc despre prezența dumitale.

— Prea bine, Sir Gilbert.

Paine evită să facă o aluzie la convorbirea auzită. Începu să întrebe ca și cînd nu ar mai fi pus vreo întrebare pînă atunci :

— Vă rog să-mi spuneți un singur lucru, Sir Gilbert. Cum e cu ierarhia aici la minister ? Dv., cu serviciul secret, sînteți subordonat, superior sau egal cu șeful departamentului de la Foreign Office ?

— Egal, egal, dragă Paine, răspunse Sir Bradshaw răsuflînd ușurat, cînd văzu că e vorba de o simplă întrebare de administrație.

— De exemplu, cînd trebuie să fie rechemat un agent din străinătate ?...

— Dispune șeful serviciului secret la propunerea șefului departamentului de la Foreign Office. Se întîmplă însă ca un agent să primească o nouă însărcinare, fără ca să fie rechemat. Sau să i se dea anumite ordine de serviciu, care n-au legătură cu prima lui însărcinare. Aceste ordine le poate primi direct de la șeful departamentului. Căci eu, ca șef al serviciului secret, sînt răspunzător în primul rînd pentru personal și serviciul intern.

Paine se uită la ceas. Era tocmai timpul să se ducă la ancheta oficială asupra cadavrului, la spitalul Chelsea. Îl salută pe Sir Bradshaw, îndrugînd cîteva cuvinte de scuză. Acesta păru distrat și nu dădu nici o atenție scuzelor. Consilierul tehnic însă știa că Sir Gilbert se va frămînta încă multă vreme cu întrebările ce-i pusese și spera că... nici el n-ar fi putut să spună clar, ce anume.

Cînd Paine își luă pălăria din cui și Henslow îl rugă să treacă înainte, consilierul văzu că de sub panglica pălăriei iese un colț de hîrtie subțire. Cu dreapta ținu pălăria pe piept, iar cu stînga despături bucata de hîrtie, la adăpostul pălăriei, și citi următoarele cuvinte, scrise la mașină :

„Lasă-te de afacerea asta. Viața dumitale nu face două parale !“

Asta îl lăsă rece.

— Trebuie să vă mai rog odată, Mr. Henslow, să mă însoțiți. E nevoie să atestați, în fața judecatorului, identitatea mortului. Pe urmă, sper că n-o să mai aveți de-a face cu crima asta.

Henslow dădu din cap. Părea tot așa de distrat, ca Sir Gilbert acum cîteva minute. Drumul cu autobuzul prin Victoria Street și Buckingham Road pînă la Chelsea, îl petrecură într-o tăcere completă. Tăcerea formează uneori o tactică strategică destul de bună.

La plecare, Henslow păru foarte grăbit să se întoarcă la birou. Paine însă nu era omul de care să te scapi atît de repede. Henslow, cufundat în gînduri, o luă pe jos, tot pe drumul pe care veniseră. La gara Victoria însă, spre mirarea lui Paine care-l urmărea de la distanță, pierdut în mulțime, o luă la dreapta pe liniștita Vauxhall Bridge Road ; un ocol care îi dădu de gîndit urmăritorului. Paine îl observa cu atenție, cînd la scuarul Vincent crezu că i-a pierdut urma. Tocmai atunci, din partea de nord, veni spre dînsul un automobil în viteză, încît la curbă îl aruncă la pămînt.

CAPITOLUL al V-lea

Peste un sfert de oră, cînd se trezi din leșin în gangul casei în fața căruia avusese loc accidentul, Paine văzu un polițist aplecat deasupra lui, care îi dădea să bea puțină apă.

— Luați seama, domnule ! Am notat numărul, dar mașina a luat-o la goană. Dacă domnul acela tînăr nu v-ar fi tras la o parte la momentul oportun, n-aș mai da două parale pe viața dv.

Paine, încetul cu încetul, își veni în fire și rugă pe polițist să-i aducă o mașină. Se urcă și nu dădu nici o atenție acestuia, care-i strigă numărul mașinii ce-l călcase. Știa bine că e un număr fals.

În orice caz, întîmplările de azi aduseseră puțină lumină în întunericul ce învăluia moartea lui Owen.

După masă, inspectorul Borden îl văzu pe Paine studiind de zor anuarul de adrese și planul orașului. Îl întrebă unde are de gînd să se ducă la ora asta așa de elegant, dar Paine zîmbi șiret.

— Vreau să fac o vizită la un hotel de lux. Ce crezi d-ta, că o să-mi neglijez viața mondenă din cauza acestei afaceri ?

Borden replică malițios :

— De unde era să știu că Miss Chapman s-a mutat la un hotel?

— Ești irezistibil, Borden!

— Vreau numai să te previn, dragul meu. Probabil că vrei din nou să urmărești afacerea pe cont propriu. Există unele situații, Paine, în care viața nu valorează doi bani...

— Ce naiba! Dumneata ești azi al treilea care apreciezi viața mea la această mare valoare. Noroc că nu sînt asigurat. Altfel, conștiința nu m-ar lăsa să dorm. Îți mulțumesc însă, inspectore, pentru sfaturi și îți comunic o noutate: exact pe locul unde era să fiu călcat, se află un hotel mic, elegant, o adevărată cutie de bijuterii, în ce privește distincția și eleganța. Are un nume pompos: „Prince of Wales“, și se zice că acolo are loc în fiecare după masă un ceai dansant, foarte frecventat. Acolo mă duc și eu să mă distrez. Totuși, dacă nu mă voi întoarce pînă la șapte, te-aș ruga să mă cauți cu Donovan și alți mondeni ai Yard-ului la hotelul „Prince of Wales“. S-ar putea întîmpla să fiu luat drept un agent al serviciului secret și în acest caz nu e exclus să ajung eu însumi eroul unei afaceri criminale... Ei bine, asta aș dori s-o evit.

— Să nu trimit cîțiva oameni să păzească scuarul?

— Pentru Dumnezeu, nu! Asta mi-ar strica toate planurile. De altfel, e o simplă presupunere, că acolo...

— Bine, Paine. Prin urmare dacă nu te-ai întors pînă la șapte, dăm năvală acolo.

Paine însă se întoarse înainte de șapte. E drept că avusese prevederea să treacă pe la machiorul teatrului Adelphi, care reuşise să-l transforme într-un „dandy“ elegant. La întoarcere, avusese grijă să-și reia fizionomia obișnuită, prin ștergerea fardurilor. Îi povesti lui Borden cum a căzut din nou victima unui accident, de astă dată nevinovat, în holul hotelului „Prince of Wales“.

— Închipuiește-ți, Borden, după ce am băut al treilea pahar, mi-a venit un leșin tocmai în sunetele unui tango fermecător. Primul leșin în viața mea. Căldura prea mare, accidentul de dimineață... n-aș putea să precizez cauza. Nu, n-am întîlnit cunoștințe pe acolo. N-am văzut nici pe Mr. Henslow, nici pe Miss Rezia, nici pe... altcineva. Așa dar, am căzut într-un leșin și am fost dus la oficiu. Era unul din acele leșinuri în care cad adesea agenții poliției. El se caracterizează printr-o luciditate completă. Mi se făcuse rău încă înainte cu un sfert de oră. Am vrut să ies în grădină, dar nu știu cum s-a făcut că m-am pomenit la centrala electrică și termică a hotelului. O greșeală explicabilă, prin faptul că vizitam pentru prima dată hotelul „Prince of Wales“. M-au dus deci în sala de serviciu. Am cerut apă și un pahar de coniac Henri Marteaux.

Chelnerul alergă să-mi îndeplinească dorinţa; atunci, din nenorocire, se stinse lumina în tot hotelul. E drept că eu sînt tehnician dar, după cum ți-am spus, eram leșinat. Am fost nevoit deci să examinez registrele ultimilor ani la lumina lămpii de buzunar. Ceea ce mă interesa îndeosebi, erau listele de pasageri din trei zile anumite. Dar închipuiește-ți, inspectore, că tocmai cele trei file, de la 4 aprilie 1926, 15 aprilie 1927 şi 30 aprilie 1929, fuseseră rupte din registre. Ce coincidență curioasă, nu-i așa, Borden ?

Cu această ocazie, mi-a căzut în mînă ultimul bilanț al societății pe acțiuni care e proprietara hotelului. Închipuiește-ți că doi domni pe care îi cunoșteam foarte bine, sînt acționarii principali ai societății „Prince of Wales“.

În clipa aceea se făcu lumină, vreau să zic că au dat în fine, peste siguranța care se stricase. Mi se aduse coniacul comandat și-mi luai ziua bună, mulțumind pentru îngrijire. Ce te uiți așa mirat la mine, inspectore ? E întocmai cum ți-am povestit.

În seara aceea, Paine se ducea la Hyde Park să ia aer și să chibzuiască în ce fel să-i comunice domnișoarei Chapman că va fi ocupat cîteva zile și în imposibilitate s-o întîlnească. Fata ținea mult la el și desigur că o să bănuiască ce-l împiedică să vină : vreo nouă afacere criminală, legată de primejdii. Deodată zări un „Rolls Royce“, care i se păru foarte cunoscut. Și, lucru și mai ciudat, în eleganta limuzină ședea Miss Rezia Bradshaw, la dreapta șefului departamentului. „Îndrăgostiții sînt imprudenți“, gîndi Paine, în treacăt. Și își zise că trebuie să fie foarte precaut în cercetarea crimelor Owen, Morris și Delahaye.

Începu să-și aplice principiile într-un chip foarte ciudat, și anume : intră cu forța, în noaptea următoare, la Ministerul de Externe. Adică nu tocmai cu forța, ci se lăsă pur și simplu încuiat în interiorul clădirii după orele de serviciu, purtînd un tricou negru peste haina de stradă, întocmai ca hoții de hoteluri. După ce se convinse că n-o să-l deranjeze nimeni, supuse birourile lui Sir Bradshaw, Henslow și Miss Rezia unei percheziții minuțioase, care însă nu-l mulțumi prea mult.

În biroul lui Sir Thomas Bruce nu intră direct, ci prin cabinetul secretarului acestui înalt demnitar, folosindu-se de o trusă de buzunar frumos nichelată, ce conținea uneltele necesare pentru a deschide cele două uși despărțitoare. Dacă ar fi intrat direct din coridor în cabinetul lui Sir Bruce, ar fi găsit, spre uimirea lui, ușile duble deschise. Dar criminalistul ascultă în mod inconștient de acea lege a rațiunii, care îndeamnă pe om să se folosească de mijloace complicate cînd are de rezolvat o problemă încurcată. Din cauza aceasta Paine se află într-o situație penibilă, după ce scotocise prin dulapul cu acte secrete din cabinetul lui Sir Bruce. E drept că avea în buzunar copia scrisorii de rechemare a lui Owen, totuși nu fu prea plăcut pentru dînsul cînd auzi un zgomot ușor. Cineva aprinse lumina și la urechea lui răsună un puternic : „Sus mîinile !“, căruia i se supuse fără zăbavă. Lumina bruscă îl făcu să clipească din ochi, se deprinse însă curînd și văzu cu uimire că avea în fața lui fizionomia interesantă a lui Sir Thomas Bruce și, îndreptată spre fruntea lui, țeava cafenie a unui revolver de mare calibru.

— Acest frumos revolver este de proveniență rusă, Sir ? întrebă Paine. Doctorul Crew și inspectorul Borden vor fi încîntați să mai schimbe placa : mereu aceeași armă S.S. 341 pe care o cunoșteau pe dinafară din cercetările anterioare. Ce-i drept, așa micuț, numai calibrul 7,7 mm și de proveniență germană, pistolul era destul de interesant.

— Taci! strigă Sir Bruce, aspru și disprețuitor. Nu-ți închipui cumva că o să mă duci cu zăhărelul! Aş fi putut să te împușc din primul moment, nici un cîine nu s-ar fi sinchisit de asta.

— Nu cred că inspectorul Borden să accepte această denumire. Dimpotrivă, el așteaptă să ajungă mai sus...

— Cine știe, poate că o să zboare mai sus decît își închipuie!

— Totuși, nu mai sus decît lațul întins în dreptul unei uși deschise, Sir.

— Ei, n-o lua așa repede. Mr... ei... Paine. Există locuri pe lume, unde se spînzură numai aceia care sînt mai la îndemînă.

Paine examină figura originală, oacheșă și ascuțită a lui Sir Bruce. Fruntea, sub părul negru, lins, era lată și înaltă, ca aceea a unui savant, bărbia proeminentă și ascuțită, nasul, îngust la bază, se lățea prea brusc la partea de jos, dîndu-i o expresie asimetrică și brutală.

Pe buzele groase flutura un zîmbet stereotip. Colțurile gurii erau lăsate, în semn de dispreț. Ceea ce te izbea însă la figura asta neobișnuită, erau ochii care se uitau la mîinile ridicate ale lui Paine. Erau reci cenușii și nemiloși, ca marea în zilele cețoase ale iernii.

Paine cîntări influența pe care acest om putea s-o exercite asupra femeilor sau a oamenilor slabi de înger, lipsiți de ascuțimea și agerimea de minte a celor ce luptă pentru adevăr și dreptate. Rezultatul acestei aprecieri fu că Paine se cutremură, parcă ar fi simțit în spate bucata de gheață pe care un coleg poznaș i-o îndesase sub guler, într-o noapte la Oxford, pentru că refuzase să mai bea. Adevăr și dreptate! Omul care ședea în fotoliul larg de piele din fața lui, cu arma ridicată, își făcea singur dreptate și trăia după propriul lui crez.

Paine se uită la pupilele mici ale omului ce-l ținea sub observație. În capul cezarian al lui Sir Bruce se găsea o otravă, una din acele otrăvuri orientale, ce-i distila un vis de măreție și însuși acest vis de măreție devenise o otravă.

Sir Thomas Bruce se ridică în picioare, se apropie de Paine, scoase copia scrisorii de rechemare a lui Owen din buzunarul consilierului tehnic și zise rece și nepăsător :

— Poți să pleci !

În fundul sufletului său, un rest de barbarie îl făcu pe Paine să-l admire pe acest om, care poate... Însă, juridicește vorbind, avea oare Paine măcar umbra unei dovezi că Bruce sau altul ar fi un trădător, un bandit și un ucigaș ? Caraghios ? Lord Byng ar rîde de el dacă s-ar prezenta în fața lui cu simple bănuieli.

Cu toate acestea, Paine știa acum mult mai multe lucruri. Ba putea chiar să înțeleagă de ce fuseseră omorîți Morris, Delahaye și Owen. În primul rînd, fiindcă aveau asupra lor mari sume de bani, pentru care trebuiau să dea socoteală numai unuia din superiorii lor. Cui anume ? Cinică poveste. De altfel fuseseră oameni cinstiți, pe care un ambițios fără scrupule n-ar fi putut să-i întrebuințeze pentru intrigile lui politice, în jocul războinic dintre Anglia și alte țări.La toate aceste întrebări el, Harry Lytton Paine, va trebui să găsească un răspuns cu orice preț. Old England, imperiul britanic, era în primejdie. Un grandoman nebun se împotrivea ideii de stat. Unul singur ! Ca un supraom sau mai binezis, un supraucigaş ! Aici însă, în Anglia, nu merge. Acel cineva n-a putut să prevadă tot. Uneltele lui nu pot lucra atît de bine ca apărătorii dreptăţii.

Cînd se întoarse la poliţie, Paine nu voi să-l neliniştească pe inspectorul Borden. Îi povesti numai de copia scrisorii adresate lui Owen şi pentru mai multă siguranţă îl puse pe Borden să întocmească un proces-verbal asupra acestei chestiuni. Acum Paine ştia că în zilele următoare viaţa lui, într-adevăr, nu va mai face două parale. Scrisoarea, aşa cum a reconstituit-o Paine din memorie, suna astfel :

„Sir E.H. Stone, Hongkong S.58, Botanic Gardens. Secret. A se înmîna nr. 411, via Hongkong-Hsu Ciu : Din moment ce generalul Wupeifu nu mai contează ca factor activ în combinaţiile din Extremul Orient, ridicaţi toate sumele puse la dispoziţia dv. şi părăsiţi China. Plecarea Hongkong, cu „Mauritania“ la 24 mai. Adresa dv. la Londra P.o.W., camera 4. Prezentarea raportului la S.S.“

— Ce vrei să faci cu scrisoarea asta, Paine ? Crezi că o să-ţi folosească la ceva, că din conţinutul ei ar reieşi că Sir Bruce, Miss Rezia, Henslow sau altcineva, ar avea un amestec în problema ce ne interesează ? Omule, ia gîndeşte-te, e unul din cei mai înalţi demnitari ai imperiului ! Imposibil ! De altfel, de unde şti cine a scris scrisoarea, cine a iscălit-o ? Omule, ar trebui să aduci dovezi de fier, dovezi care să reziste ca învelişul de oţel al tancurilor. Nimeni n-o să creadă măcar un cuvînt din presupunerile dumitale savante. Uite, nici eu nu te cred, Paine. E imposibil !

— Lucrezi de douăzeci și cinci de ani la Scotland Yard și tot mai rostești cuvîntul „imposibil“! Oh, Borden, n-ai să ajungi niciodată inspector general, n-ai să fi niciodată înnobilat pentru că ai binemeritat de la Patrie. Nevasta dumitale o să rămînă pentru totdeauna o simplă Misstress și nu va avea dreptul să se intituleze „Lady“...

— Orice englezoaică este o Lady, asta s-o ști!

— O să mă lupt singur, Borden. Chiar dacă ministrul de justiție în persoană ar fi ucigașul! Imposibil? Ce cuvînt laș, fricos! Nu ști că setea de putere este cel mai vajnic imbold al acțiunilor omenești? Că-i ispitește pe oameni pînă îi nimicește, ca sirenele pe Ulisse? Ciolanele învinșilor zac pe țărmuri, întocmai ca ale celor nimiciți de perfidia sirenelor pe negrele blocuri de bazalt.

Imposibil?! Nu mai vreau să amintesc de ironiile istoriei universale, care a făcut din locotenenți împărați și din paralitici dictatori. Vreau numai să-ți aduc aminte de ducele de Westermore, care a dispărut în propriul său palat și n-a mai fost regăsit, cu toate că ferestrele aveau zăbrele și zăvorul de la ușă era tras. N-ai decît să recitești dosarul. Imposibil?!

Cum a fost cu cele trei femei ale respectabilului profesor Billingham? Cum, cu bijuteriile de familie ale contesei Montferrat? A dăruit șaizeci de mii de lire unei secături de dansator, pentru ca să acuze, pe urmă, pe propriul ei fiu că i le-a furat. Imposibil?! Dragă inspectore, orice idee, fie cît de îngrozitoare și monstruoasă, poate deveni fapt, dacă omul crede că de pe urma ei va recolta putere sau plăceri.

— Destul, Paine, ce dracu ! Mă îngrozești ! Noroc că mai există și oameni cu idei frumoase și nobile !

— Destul ? Fie ! Ce informații ai luat asupra lui Sir Bruce ?

Borden scoase din sertar trei foi scrise la mașină și citi :

— Sir Thomas Bruce, născut în 1882 la Edinburgh, a urmat liceul la Harrow, universitatea la Cambrige. In 1910 e numit secretar la Ministerul de Externe. Astăzi, secretar de stat permanent și șeful departamentului Extremului Orient ; din 1925 primește o leafă de 3000 lire sterline. Din 1912 pînă în 1925 a funcționat ca trimis plenipotențiar pe lîngă mai multe puteri străine.

Ceea ce interesează, Paine, este că din 1920 pînă în 1925, Sir Bruce a fost reprezentant diplomatic al Marii Britanii pe lîngă guvernul lui Ciangsolim, la Mukden și Peking. Alt amănunt interesant este că se socotea încă pe vremea cînd era elev la Harrow, ca descendent din neamul regesc Bruce din Scoția. De aceea fusese supranumit, la Harrow și la universitate „King Bruce“. Tatăl său a fost un înalt funcționar de stat, un fel de procuror general la Edinburgh ; mama sa, Lady Eilen, coboară din neamul irlandez al Castlereaghilor.

Din epoca petrecută la Mukden și Peking, se povestesc cîteva episoade interesante.

— Un moment, inspectore ! Cine ne-a trimis raportul acesta ?

— Sir Bradshaw. L-a adus Henslow, cu mențiunea că a adăugat cîteva amănunte.

— Henslow ? Bradshaw ? întrebă Paine intrigat.

— Ei da, și ce-i cu asta ? Tînărul pare să fie mîna dreaptă a lui Sir Gilbert. Iată ce cuprinde aceste însemnări confidențiale.

— Ia să le văd, Borden ! Da, e scrisul lui Sir Gilbert.

„S.S. comunică lui S.Y. că Bruce a dus o viață diplomatică mult prea dezordonată pe lîngă guvernul chinez. Pierderile suferite de Bruce la joc par a fi în legătură cu unele manevre necurate, ca procurarea de arme și muniții din fostele depozite ale puterilor centrale, pentru guvernul chinez. Se bănuiește pe drept cuvînt că șefii contrabandiștilor au primit informații prețioase de la Bruce. Situația financiară a numitului s-a ameliorat simțitor în timpul șederii lui în China de nord. Rapoartele personalului de serviciu vorbesc despre beții cu opiu și alte orgii. Averea lui Sir Bruce în anul 1924 se cifrează la aproape 200.000 lire sterline depuse la „Hongkong Bank Association“. De asemenea are acțiuni la „Imperial Chemical Industrie“ și la societatea de construcții „Mayfair“. Prin 1925, numitul este rechemat din Peking“.

Borden tăcu și se uită lung la Paine. Figura consilierului tehnic nu exprima ușurare sau mulțumire, ci ceva foarte neobișnuit, mirare și zăpăceală.

CAPITOLUL al VI-lea

La ora 3 dimineața, cînd plecă de la Scotland Yard, Paine se simți foarte nesigur, slab și fără apărare în fața acelei puteri oculte, care urzise o întreagă țesătură de contraziceri, păstrîndu-și libertatea de acțiune. Copleșit de acest sentiment de slăbiciune, el uită cu totul că se află în primejdie de moarte.

E drept că inspectorul Borden dăduse instrucțiuni lui Donovan să-l urmeze la o distanță de două sute de pași și acesta nu-l slăbea din ochi. Totuși, Donovan nu putu să împiedice, ca din întunericul unei străzi laterale ce da în Lambeth Road, să arunce cineva o curea de piele îngustă și lungă în jurul gîtului lui Paine. Desigur că obiectul acesta, inofensiv în aparență, ar fi pus capăt în cîteva minute vieții consilierului tehnic, fără a atrage atenția sau a produce zgomot, dacă în aceeași clipă n-ar fi tras cineva un foc din întuneric, culcîndu-l pe atentator la pămînt și lăsîndu-l mort la picioarele victimei sale. Tocmai atunci inspectorul Donovan cotea din Lambeth Road în strada laterală. El observă la lumina lămpii de buzunar cureaua din jurul gîtului lui Paine și o desfăcu ; în aceeași clipă, cineva strigă : „Stinge lumina !“ și Donovan auzi un vîjîit ce se apropia cu o viteză infernală de capul său. Nu pricepu care să fie cauza, pentru că i se păru că-i fuge pămîntul de sub picioare.

Cînd se deșteptă, văzu doi polițiști aplecați asupra lui și luînd în mod reflex poziția de „drepți“, cînd recunoscură figura palidă, dar marțială, a inspectorului de siguranță.

— V-am auzit șuierînd, domnule inspector, și am dat fuga încoace. Între timp se vede că dv. ați căzut în nesimțire. Nici nu-i de mirare, cu un sac atît de greu !

Donovan se uită surprins la sacul de nisip, care căzuse alături de pălăria lui tare. Biata lui pălărie, nouă, cumpărată de la Sullivan, cel mai mare magazin de pe Strand, era de nerecunoscut. Dar tot fusese bună la ceva. Dacă nu era atît de tare și ceafa lui atît de rezistentă, ce i s-ar fi întîmplat !

Acum se deșteptă și Paine din leșin și începu să se frece pe gîtul strangulat, pe care simțea mii de furnicături.

— Să fie al dracului, dar bine ne-au mai prins, Donovan ! Și cine mai e și ăsta ? zise dînd cu piciorul în cadavrul de pe trotuar. Aș vrea să mă văd scăpat de toată povestea asta ! O să mă duc la groapă din pricina ei. Ce bandă de tîlhari, exclamă Paine necăjit.

— Te cred, Paine, o poveste ca asta poate să te ducă la groapă ! Nici acum n-ai fost departe. Erai la două sute de pași înaintea mea. La colțul străzii te văd căzînd și cineva te trage în întuneric. Individul ți-a aruncat un „lasso“ mic și neted în jurul gîtului. Inainte de a ajunge la colț, aud un foc de armă, care l-a omorît pe omul cu lațul. M-am aplecat asupra dumitale cu lampa de buzunar, cînd cineva mi-a strigat să sting lumina și tocmai atunci mi-a căzut în cap sacul cu nisip, care mi-a stricat pălăria cea nouă. Cînd m-am deșteptat, i-am văzut pe băieții noștri aplecați deasupra mea.

Arătă pe cei doi polițiști care ascultaseră cu multă atenție povestea lui Donovan. Unul dintre ei întrebă :

— Și cine a fluierat, domnule inspector ?

Fața lui Donovan se înroși de necaz.

— Dracu știe ! exclamă el supărat. Toată afacerea asta e necurată. Dar, să vedem cine a aruncat sacul.

Să intrăm în casa asta să cercetăm, nu avem nevoie de ordin de percheziție. Răspund eu.

Cei doi polițiști șovăiră. Paine făcu un gest de dezaprobare.

— Ia lasă-i în pace, Donovan. Casa e goală. Așteaptă de un an să fie dărîmată. O societate de construcții vrea să clădească în locul ei un „palace". În camerele astea pustii care au ieșire în curte, n-ai putea să descoperi nici un elefant, dar mi-te un ucigaș ! Dă mai bine ordin să se ducă acest cadavru la morgă. Dacă se prezintă cineva și declară că e rudă cu mortul sau prieten, atunci arestează-l sub bănuiala de crimă și complicitate la cele două încercări de asasinat. Însă eu pot să te asigur că nu se va prezenta nimeni. Haide, Donovan ! Să luăm o ceașcă de cafea, să ne mai înzdrăvenim !

În ziua următoare, ziarele publicară note identice asupra atentatului împotriva unui funcționar superior de la Scotland Yard, însărcinat cu anchetarea unei afaceri importante. Nu i se dădu numele. Se zicea numai că fusese transportat la spital.

În ziare nu scria, bineînțeles, că la spitalul polițienesc se dăduse ordin să nu se dea nimănui vreo informație, fie verbal, în scris sau prin telefon. La ora unsprezece, întreaga afacere fu supusă aprecierii celor patru mari șefi, care clătinară din cap, totuși dădură deplină împuternicire lui Paine, împreună cu Donovan și Borden. Așadar, ei trei aveau să dezlege enigma de la „Prince of Wales", cum o numeau ei. În dimineața aceea Foreign Office și șeful serviciului secret fură înștiințați în mod oficial că cercetările în cazurile Morris, Delahaye și Owen vor fi întrerupte pînă se vor primi relațiile cerute urgent din Extremul Orient.

CAPITOLUL al VII-lea

In aceeaşi dimineaţă, în biroul unde Miss Rezia îşi îndeplinea atribuţiile de telefonistă, se petrecu următoarea scenă. La unsprezece fu chemată la telefon de către Sir Thomas.

— Rezia, aş dori să-ţi vorbesc într-o chestiune foarte importantă şi urgentă ; vino peste o jumătate de oră.

— Bine, voi veni, răspunse ea încet.

La unsprezece şi cinci, urmă o a doua chemare telefonică internă din biroul lui Mister Henslow. Vocea lui, de obicei limpede şi sonoră, sună acum înăbuşită şi prudentă :

— Rezia, trebuie să vorbesc neapărat cu dumneata !

— Henslow, o să-ţi telefonez cînd o să am timp să stăm de vorbă, răspunse fata tot aşa de încet.

La unsprezece şi zece sună pentru a treia oară telefonul, de astă dată din cabinetul lui Sir Bradshaw :

— Rezia, trebuie să vorbesc imediat cu tine.

Fata se uită cu teamă în jur, parcă i-ar fi fost frică să nu asculte cineva. Pe urmă rosti tare şi clar :

— Da, tată, vin imediat. Şi scoase telefoanele din priză.

Intră în cabinetul tatălui ei, se opri în faţa biroului şi se uită lung la copacii înverziţi, la umbra crengilor, la aleea cu pietriş, şi inima i se strînse de groază şi durere, ca şi cum toată priveliştea aceasta luminoasă, pe care o contemplase de atîtea ori prin fereastra deschisă, o vedea acum pentru ultima dată.

Căci Miss Rezia știa cine e ucigașul lui Morris, Delahaye și Owen.

— Ce ai fetițo ?... Ești îngrijorată de ceva ?

— Nu mă simt tocmai bine azi. Ai vrut să-mi spui ceva ?

— Afacerea asta cu Scotland Yard îmi pricinuiește supărări, Rezia, zise Sir Bradshaw cu voce tremurătoare. N-ai mai auzit nimic la telefon ? Sîntem reduși doar la simple bănuieli. Aș dori să aud, în sfîrșit, ceva precis. Îndoiala asta... să fiu pus în situația de a suspecta pe oricine din jurul meu, mă enervează peste măsură. N-ai auzit nimic ?

— Nu, n-am auzit nimic.

Privirile fetei erau atrase magnetic de omul ce stătea în fața biroului încărcat cu acte. Amîndoi păreau stăpîniți de un sentiment de nesiguranță. Fata căută să absoarbă în minte imaginea omului ce-i era tată, cu acea preciziune și claritate cu care privești lucrurile în clipa morții, cînd toate apar transparente și cristaline, fără a mai ascunde nimic din întunecimea și complexitatea lor.

Se uită la fața lui trasă, palidă, la nasul subțire și ascuțit, la gura cu buze subțiri. Nu-și aducea aminte să-l fi văzut rîzînd vreodată. Niciodată nu s-a bucurat de viață.

Ieși din cabinetul lui la unsprezece și douăzeci și cinci.

Merse cu capul plecat de-a lungul coridorului, pînă la biroul lui Sir Thomas Bruce. Se opri în fața ușii. Ea știa cine e ucigașul lui Morris, Delahaye și Owen.

— N-ai auzit nimic nou, Rezia ? Glasul lui suna aspru și tăios.

— Mi se pare că trebuie să ne aşteptăm la tot ce poate fi mai rău. Poliţiştii au dat de o urmă şi nu se vor astîmpăra pînă ce nu vor lua prada în dinţi.

Bruce se ridică şi se apropie de tînăra fată.

— Rezia, nu vrei să fugi cu mine ? Am pregătit un avion... pentru orice eventualitate. Am putea să ne cununăm la Cairo, la Tunis, unde vrei tu.

Rezia se uită la bărbatul înalt, aspru şi impunător din faţa ei. Ochii ei cenuşii se întunecară. În cameră era prea întuneric ca să fi putut deosebi dacă exprimau ură, spaimă sau mîhnire. Încercă să vorbească, dar cuvintele îi rămaseră în gîtlej. Se îndreptă spre uşă şi ieşi din odaie. Sir Thomas se uită pe fereastră. Se vedea părăsit şi-l cuprindea supărarea şi mînia.

Rezia se întoarse în camera ei de lucru şi-l chemă pe Henslow la telefon :

— Acum poţi să vii la mine !

Întrerupsese toate comunicaţiile telefonice. Cînd intră în camera de lucru a Reziei, Henslow desfăcu braţele, parcă ar fi vrut s-o cuprindă pe tînăra fată.

Rezia însă, făcu un gest de împotrivire, gemînd ca şi cum ar fi resimţit o durere de moarte străpungîndu-i inima.

— Oh, Artur, cum ai putut să faci una ca asta ? Tocmai tu a trebuit să...

— Rezia, eu...

— Taci ! Taci ! Fie-ţi milă de mine !

Se uită lung la el, care stătea ca un vinovat în faţa ei, cu spatele la uşă, iar în părul blond îi juca o rază rătăcită de soare. Vru să mai spună ceva, dar vorbele i se opriră. Căci ea ştia cine e ucigaşul lui Morris, Delahaye şi Owen. Tînărul ridică din umeri în semn de neputinţă şi ieşi cu capul plecat, închizînd uşa încetişor.

CAPITOLUL al VIII-lea

În seara aceea, cu trenul de șapte și treizeci care face legătura, la Southampton, cu vaporul „Shanghai“ ce vine din Extremul Orient, sosi în gara Victoria un domn mai în vîrstă. Pe geamantanele lui erau lipite etichetele nenumăratelor hoteluri pe unde poposise în Orient. Distinsul pasager, care păru cam zăpăcit de zgomotul marelui oraș, ieși pe peronul din dosul gării și, după un minut de gîndire, se decise și se urcă în autobuzul hotelului „Prince of Wales“ care, ca de obicei, aștepta pasagerii sosiți cu acest tren.

Cînd pasagerul întrebă dacă o anumită cameră este liberă, funcționarul hotelului aruncă mai întîi o privire asupra bagajului călătorului, care fusese transportat pe un cărucior cu trei roți. Văzu etichetele colorate de pe valize și imediat ajută șoferului să le încarce în autobuz, în care se urcase și proprietarul lor.

Ajuns la hotel, călătorul își înscrise numele — Reginald Carther, în registru, apoi în dreptul profesiunii, scrise F.O. (Foreign Office) și S.S. (serviciul secret), ceea ce explica și scopul vizitei. Pe urmă adăugă încet :

— Aș dori o cameră liniștită, care nu dă la stradă, să mă pot odihni... am dormit puțin... și mîine am o... conferință importantă. Pricepi, nu-i așa ?

— Camera nr. 4, cu baie și telefon, Sir ! răspunse cu glas mieros omul de la recepție.

Călătorul se uită cu atenție la el, dar numai cu coada ochiului.

— Două guinee, Sir ! O cameră foarte confortabilă.

Călătorul se învoi.

— Tom, condu pe domnul !

Domnul apucă de mîner o valiză mică de piele, de care nu se despărțise nici un minut, de cînd descinsese în gara Victoria, și-l urmă pe boy, care-l conduse în camera numărul 4. Nu avuseseră de urcat decît cele două trepte ce despărțeau recepția de parter.

În sfîrșit, călătorul rămase singur. Se duse în fața oglinzii, se examină cu atenție, își șterse sudoarea de pe frunte cu o batistă de mătase, făcu o strîmbătură și-și zise :

„Zău, e de necrezut cum a izbutit să transforme peruchierul de la Teatrul Adelphi pe bătrînul Donovan într-un turist care face ocolul pămîntului ; Nici nu-mi vine să cred că mi-au dat tocmai camera asta. Ce noroc ! Cum se mai uitau la etichete ! Straşnică idee a mai avut și Paine.

Inspectorul Donovan încuiase ușa cu grijă. Nu avea intenția să se mai arate în seara asta. El știa că siguranța lui atîrnă în primul rînd de faptul că nu trebuie să iasă nici o clipă din cameră în noaptea asta. Scoase din valiza de piele un pachet cu mîncare, care nu se potrivea defel cu prețul camerei și cu salatele de stridii și fripturile de rață cu sos de Bordeaux, ce se serveau jos în restaurantul hotelului. După ce mai prinse puteri, scoase tot din aceeași valiză instrumente de măsurat, un cleşte de tăiat firele electrice, un aparat mic de radio-recepție, niște cîrlige de fier, un sfredel, o pilă, tot felul de unelte de spargere, de prima calitate, ce fuseseră prezentate de curînd muzeului de la Scotland Yard.

Donovan făcuse studii de mecanică și simțea multă plăcere să țină iar în mînă aceste mici obiecte ce economisesc omului 95% din forța lui musculară. Puse repede la punct aparatul de recepție, legîndu-l cu o baterie puternică în dosul duzei telefonului. Se auzi un zumzet de voci și foarte cu greu puteai să deslușești ceva din haosul convorbirilor. Abia mult mai tîrziu, Donovan auzi o discuție, care într-adevăr i se păru interesantă.

— Aici șeful. Ai ceva nou de raportat ?

— Cu „Shanghai“ a sosit Reginald Carther. I-am dat camera numărul 4. Aștept ordinele dv.

— Carther ? Camera 4 ?

Inspectorul Donovan abia se ținea să nu pufnească de rîs.

— Carther ? Camera 4 ? repetă vocea încet.

Donovan știa că un anume Reginald Carther fusese trimis cu o misiune în Extremul Orient. Și mai știa că cel ce vorbise la telefon își bătea acum capul să ghicească de ce se întorsese Carther la Londra. Mai știa că omul acela trebuie să bănuiască ceva acum, dar că deocamdată nu-i nici un pericol.

— Bine. Spune-i lui Carther că ți s-a telefonat că este chemat abia poimîine la 10, la Foreign Office. Ai înțeles ?

— Da, Sir.

Donovan aflase destul. Acum putea să se apuce de lucru. Mai întîi își puse niște mănuși de cauciuc, la fel cu acelea pe care le poartă electricienii cînd au de-a face cu curent de înaltă tensiune și examină diversele fire de la lămpi, telefon, sobe electrice, ce se aflau în cameră şi în baie. Pe urmă îl interesă patul construit într-un stil ultramodern, care ziua probabil că dispărea sub podea. „Ciudată construcţie, gîndi Donovan ; se vede că pereţii sînt prea subţiri ca să intre scheletul patului împreună cu aşternutul şi să poţi închide peretele la loc... cu toate că patul de mahon era foarte scund... prea scund... nu-i plăcut să dormi aproape pe podea... totuşi, pentru ca grosimea asta să intre în podea, planşeul de beton armat trebuia să fie destul de gros, şi pentru ca patul să încapă între două traverse trebuia că şi aceste traverse să aibă aceeaşi grosime apreciabilă".

Inspectorul Donovan puse cu băgare de seamă un scaun fragil Chipendale pe masa rotundă şi se rugă lui Dumnezeu ca edificiul să nu se prăbuşească sub greutatea celor optzeci de kilograme ale lui. Totul merse bine şi constată prin ciocănituri că plafonul era foarte subţire şi că, prin urmare, camera cuprindea cel puţin trei traverse. Donovan încercă să lase în jos capacul cu imitaţie de parchet, care în timpul zilei probabil că stătea în locul unde se scufunda patul ; însă nu-i cunoştea mecanismul şi capacul prins cu o balama în perete nu cedă.

Donovan era încăpăţînat de felul lui. Hotărî să afle, cu orice preţ, taina acestui pat scufundător. Şi cînd se crăpă de ziuă aflase taina şi încă una şi mai esenţială. Omul acesta, oţelit în cei douăzeci de ani de serviciu la Scotland Yard, se înfioră de groază cînd descoperi enigma lui „Prince of Wales" şi atît de mare îi fu spaima, că-i venea s-o ia la fugă.

Se linişti cu o înghiţitură de whisky şi după ce-şi termină treaba, făcu paltonul sul, îl puse sub cap, ca odinioară în timpul războiului, în Flandra, și adormi pe la 5 dimineața pe covorul moale de Smyrna din mijlocul odăii. Se sculă pe la nouă dimineața.

După un ceas fu chemat la telefon de biroul hotelului. Auzi glasul onctuos al directorului :

— Mister Carther, autoritatea de care depindeți a fost informată de sosirea d-voastră. Ați sosit conform programului cu „Shanghai". Totuși, trebuie să vă prezentați abia mîine la Ministerul de Externe, pentru că azi șeful este ocupat cu o conferință. Asta aveam să vă comunic, Mr. Carther. D-voastră mai dormeați cînd mi s-a telefonat

Donovan făcu pe miratul.

— Așa, asta mă miră foarte mult. Hm, bine, fie și așa ! Tot nu mă simt încă restabilit după călătoria asta lungă, așa că o să rămîn în cameră. Vizite nu primesc, afară de cazul cînd ar veni cineva în interes de serviciu. Ai înțeles ?

— Desigur, domnule. Sper că indispoziția d-voastră e ceva trecător...

Donovan închise aparatul. I se părea că e un animal prins în laț. Își dădea seama că nu e sigur de viață.

Pe la prînz cineva bătu în ușă. Întrebă cine e și ce dorește, gîndindu-se cum să o scoată la capăt

— Veste de la minister, îi răspunse un glas subțire.

— Împinge-o pe sub ușă, dacă-i o scrisoare.

— Nu, domnule. Trebuie să vorbesc cu dv.

Donovan deschise. Un om în vîrstă, cu o șapcă mare trasă pe ochi, vîrî capul pe ușă, se uită în treacăt la inspector, puse o scrisoare pe scaunul cel mai apropiat și dispăru.

— Personal, domnule.

Atîta spusese, cu un glas înăbușit, neclar, fără a trăda nici un fel de emoție.

Donovan își puse mănușile de cauciuc, cu toate că observase că și individul purtase asemenea mănuși. Oricum, nu strica să aibă amprente digitale... pe urmă mai existau și unele otrăvuri, care produc intoxicații prin simpla atingere.

Scrisoarea nu prezenta nici un interes. Absolut nici unul. Ciudat că nu era originalul, ci copia unei așa-zise scrisori de serviciu adresată lui. Ca de obicei, pe copie, lipsea iscălitura. Scrisoarea nu conținea decît ceea ce i se comunicase la telefon cu cîteva ceasuri înainte. Acum era sigur că misteriosul personaj aflase că un om de la Scotland Yard e pe urmele lui. Poate că în clipa de față se gîndește cum să-l ucidă. Se plimbă agitat prin cameră. Numai de colțul unde se afla patul, pe care de altfel servitoarea îl coborîse sub podea, apăsînd pe niște mînere secrete, fapt ce nu scăpă vigilenței lui Donovan, se feri ca și cum sub podea s-ar fi aflat un cuib de șerpi.

O idee îi trăzni prin minte. Trebuia să pregătească totul cît mai prielnic. O sună pe cameristă și o rugă să facă patul, căci tot nu se simțea bine și voia să se culce. Fără nici un efort, în chip cu totul natural, fata apăsă pe un buton de lîngă balama și o bucată de podea cu imitație de parchet alunecă la perete, în timp ce patul în formă de catafalc apăru la suprafață. Fata dete la o parte cuvertura de pluș verde și patul fu pregătit ca de noapte.

— Ia spune-mi, toate camerele sînt prevăzute cu astfel de paturi scufundătoare ? Sînt foarte practice, atît pentru pasageri, cît și pentru dumneata. Ziua camera e mai plăcută fără pat.

— Ah, nu, domnule. Din nefericire, s-a construit numai în camera asta un asemenea pat de probă. Mi se pare că în camerele celelalte nu merg, pentru că plafoanele sînt prea subțiri.

— Dar aici, cum de rezistă podeaua ?

— Ah, aici e altceva. Tocmai dedesubt se află sala mașinilor pentru încălzire, cazanele și așa mai departe. Nu prea știu, că n-am fost niciodată în subsol. Intrarea acolo e strict oprită. S-ar putea întîmpla lesne o nenorocire din pricina motoarelor, așa zice directorul. Pe mine nu mă interesează, am destul de lucru aici sus. Primul mașinist îmi cam face curte, dar eu nu mă uit la el. Nu-i om serios, și numai așa ca să mă distrez nu-mi trebuie.

— Dar cîți mașiniști lucrează jos, Miss...

— Bethsy, așa-mi zice. Doi, după cîte știu. Sînt cu schimbul. Uneori mai vine un al treilea, un om foarte ciudat care se uită la oameni de parcă ar vrea să-i înghită. Atunci ceilalți doi sînt liberi. Vine să controleze mașinile, mi se pare. Un om afurisit ! L-am văzut chiar azi la director. Poate că Charly o să fie liber. Atunci, o să cer și eu voie să ies la plimbare. Ce frumoasă e Tamisa pe la Windsor, după ce n-ai mai fost de mult la cîmp ! Ultima dată, am avut concediu două zile.

— Cînd a fost asta, Miss Bethsy ? întrebă Donovan.

— Pot să vă spun exact, fiindcă era tocmai de ziua fratelui meu. De la 30 iulie la 1 august, tocmai patruzeci și opt de ore. Aoleo, eu stau la taifas și uit că am atîta treabă. Să sperăm că pînă mîine o să vă faceți bine, Mister Carther, poate că nu vă mai văd...

Donovan întinse fetei cinci șilingi ca bacșiș. Ea mulțumi zîmbind. Inspectorului îi venea s-o sărute Fata asta era o martoră neprețuită.

Donovan își reluă plimbarea prin cameră. Ceasornicul lui arăta ora cinci precis, cînd dînsul aruncă un bilețel cu cîteva cuvinte pe trotuarul asfaltat ce ducea la garajul hotelului. Afară, cineva începu să fluiere primele măsuri ale marșului „Tipperary". În sfîrșit, pe la șapte, cineva bătu la ușă. Donovam cunoștea semnalul și se grăbi să deschidă. Îi venea să-l ia de gît pe Paine. Acesta din urmă, sclivisit ca un dandy, venise din nou să onoreze ceaiul dansant de la „Prince of Wales" cu prezența lui. Numai că de astă dată nu leșinase ; în schimb, trecuse prin restaurant în interiorul hotelului, ca să ia locul lui Donovan, să-i dea ultimele instrucțiuni și, cum îi plăcea să se exprime, „să pornească la lupta finală".

Astăzi Paine nu se simțise tocmai la largul lui din cauza celor două obiecte ce le avea asupra sa Unul mai mare, greu de ascuns, celălalt, mai mic, cu care trebuia umblat cu precauțiune. Obiectul cel mic îl puse într-un colț lîngă fereastră, pe cel mare îl scoase de sub fracul impecabil. Semăna cu resorturile de oțel întrebuințate de sportivi pentru gimnastica brațelor. Numai că resorturile în formă de spirală, erau mai rezistente și Paine spuse numele renumitului boxer de la care le împrumutase.

— Sper că resorturile astea de oțel sînt destul de rezistente.

Donovan le încercă și aprobă din cap. Cei doi bărbați au stat de vorbă pe șoptite, două ceasuri. Bineînțeles că Paine avusese grijă să scoată telefonul din priză. Donovan îl puse la curent cu toate descoperirile lui din cursul nopții trecute. Acum odaia era cufundată în întuneric. Paine deschise binișor fereastra. La dreapta garajului se zărea squarul Vincent. Vîntul de seară adia printre frunzele uscate ale copacilor. Nu se mai zărea nici un pieton. Cîteva automobile opriseră în fața hotelului.

— Repede, Donovan ! Trebuie să avem curajul ! Chiar cu riscul de a fi observați de cineva. All right !

Donovan se avîntă peste balustrada ferestrei. Grație tălpilor de cauciuc nu făcu nici un zgomot. După cîteva secunde dispăru în întuneric. Paine închise fereastra încetișor. Mai așteptă cîteva ceasuri, pînă ce muzica, dansul și toate zgomotele, ce străbăteau pînă în colțurile cele mai îndepărtate ale hotelului, încetară. Auzi clopotul cel mare de la Westminster Abbey bătînd miezul nopții, cînd se hotărî în cele din urmă să aprindă lampa de pe noptieră. Lumina din becul mat pîlpîi. Din acest pîlpîit, el deduse că firele de lumină nu erau legate de linia principală de electricitate, ci de o altă coloană.

Aruncă o privire în squarul Vincent, zări un semnal luminos care se repeta la intervale regulate și înțelese că piața este sub paza echipei C, de sub conducerea lui Borden. Își trase răsuflarea de mai multe ori. Acela care ar fi pretins că în minutul acela Paine era bine dispus, ar fi spus o minciună.

Cu toate acestea, trebuia să lucreze. Amînarea n-avea nici un scop. Puse obiectul cel mic, care mirosea, în mijlocul patului. Era o bombă lacrimogenă. Pe urmă, aruncă într-o cuvertură cîteva perne și alte lucruri de prin odaie, făcu o legătură destul de grea și o depuse în mijlocul patului.

Făcuse dinainte, într-un colț al peretelui de beton, o gaură cu sfredelul lui de oțel, la o distanță oarecare deasupra mijlocului patului. În această gaură, introduse un piron lung de oțel. La capătul acestuia agăță resorturile de oțel ale maestrului de box Max Clintock. Pe urmă băgă pistolul în buzunarul hainei, își puse o mască de gaze, se duse în mijlocul patului, apăsă cu dreapta cele două verigi ale resortului și stinse lampa de lîngă pat.

În acea clipă, simți cum cedează podeaua de sub picioarele lui, patul alunecă după o axă longitudinală, auzi cum face explozie bomba de gaze undeva jos, în întuneric, resorturile aparatului cedară la început repede, apoi din ce în ce mai încet sub greutatea lui și el se scufundă în neant, așa cel puțin i se păru la început. Se căznea însă să-și păstreze stăpînirea asupra celor cinci simțuri, căci cea mai mică zăpăceală, cea mai neînsemnată șovăire, ar fi însemnat moartea.

Acum putea să vadă prin ochiurile măștii ce se petrece în jurul lui. Se găsea într-o încăpere mică, izolată de corpul principal al clădirii, jos în pivniță. Nu se zărea nici un aparat, numai un tablou mare de marmură pentru distribuția electricității. Era aprinsă o singură lampă roșie de control. Un om ghemuit într-un colț, trăgea cu revolverul în legătura ce căzuse din tavan. Însă gazul din bombă îi întuneca vederea.

Paine, care stătea atîrnat în aer de resorturi, sări, îndreptă pistolul asupra individului și zise cu glas măsurat, ca să nu-și întrerupă respirația regulată sub mască, însă destul de tare ca să fie auzit :

— Mîinile sus, Sir ! Comedia s-a sfîrșit.

În clipa aceea se stinse becul roșu de pe tabloul de electricitate. Paine auzi cum se tîrăște omul pe pămînt, gîfîind. De afară, se auzeau năvălind oamenii poliției, răsunară strigăte, ordine. Îndată ce lumina din camera cu numărul 4 fusese stinsă, echipa poliției intrase în acțiune.

Paine rămase liniștit în colțul lui. Individul nu putea să-i scape. Casa era înconjurată. Atunci se auzi o detunătură care străbătu camera strîmtă și întunecoasă și o flacără mică, albă, sclipi tocmai în colțul unde Paine îl auzise gîfîind pe omul acela. Mirosul acru de clor se amestecă cu acela dulceag și fad al dinamitei. Paine sări la o parte. În același timp se deschise ușa sălii alăturate și Borden întrebă cam îngrijorat :

— Alo, Paine, totul e în ordine ?

Consilierul tehnic ieși din întuneric și intră în sala luminată, unde se aflau cazanele cu aburi și motoarele electrice. Își zmulse masca și răsuflă adînc. Oamenii din spatele lui Borden se uitară la el cu respect și admirație, căci susținuse bătălia decisivă, singur.

Fața lui Paine era lividă. Pe buze îi flutura un zîmbet trist.

— All right, inspectore ! Dar ordinul Bath, mi-e teamă că s-a dus pe copcă ! Cel puțin l-ai arestat pe director ?

— Nici urmă de director, Paine ! Un individ oarecare în boxa directorului, care habar n-are de nimic. Toți sînt aproape morți de frică. Încolo nimic.

— Well ! Poate că e mai bine așa !

Zicînd aceste cuvinte, Paine făcu un semn spre sala întunecoasă din spatele lui.

După ce gazul se împrăștie prin ușile deschise și prin ferestre, oamenii de la Scotland Yard intrară în sala unde se jucase ultimul act al tragediei care, după hotărîrea unor personalități foarte înalte, fu lăsată în acea întunecime în care se sfîrșise.

Cînd Paine și Borden se apropiară de corpul inert ce zăcea lîngă tabloul de distribuție, acolo unde Paine îl auzise gîfîind, constatară că dinamita îi mutilase capul în așa chip, că nu mai era de recunoscut.

— Glontele cu dinamită, Borden. Era de așteptat, la drept vorbind.

În hainele mortului nu se găsi nici un obiect, nici o etichetă, nici un semn pentru a se putea stabili identitatea lui.

Judecătorii și jurații, după rechizitoriul procurorului, se arătară prea puțin interesați de acest caz. Sentința sună astfel : „Sinuciderea unui necunoscut, după toate aparențele în stare de demență“.

*

Peste trei zile, pe cînd Paine și Borden stăteau în biroul lor, triști și tăcuți, ușierul veni să anunțe o tînără doamnă. care dorea să vorbească numai cu domnul Paine.

Miss Rezia Bradshaw intră în birou. Era palidă la față, dar vorbi calm și stăpînit. Numai în ochi avea o expresie de groază tacită, parcă ar fi văzut pînă în adîncul faptelor și al oamenilor. Cei trei se uitară unul la altul, ca și cum ar fi dorit să-și citească în suflet. În cele din urmă, Paine întrebă cu glas înăbușit :

— Ce doriți, Miss Bradshaw ?

— Aș dori... trebuie... să vă anunț că tatăl meu a dispărut. A plecat de acasă în seara de 9 și pînă acum nu s-a întors. Vă... întreb dacă... d-voastră vreți să cercetați cum... și unde a dispărut tatăl meu ?

Miss Rezia așteptă răspunsul cu teamă. Paine îi înmînă un proces-verbal ce se afla pe masă și zise încet și gînditor :

— Dacă doriți, putem să încheiem un proces-verbal cu declarațiile d-voastră, Miss Bradshaw. Așa cere legea. Însă legea este un instrument în serviciul statului. Și statul se poate servi de ea cum crede de cuviință. Nu cred ca acest proces-verbal să fie trimis spre cercetare mai departe. Pentru că nimeni n-are interes să facă cercetări în această chestiune.

Tînăra fată semnă, înclină în semn de mulțumire capul frumos și trist, și ieși din birou fără a mai zice ceva.

*

Trecuse cîtva timp. Într-una din zile, Paine află că Miss Rezia, înainte de a se căsători cu Artur Henslow, donase toată averea ei de mai bine de 300.000 lire sterline, pentru scopuri de binefacere. În seara aceea, Paine se afla în garsoniera lui din

Lambeth Road cu inspectorul Borden, în fața unei sticle cu vin vechi.

— Servește-te, inspectore !

— Știi ce m-a surprins mai mult ?

— Ei, ce ?

— Că dumneata n-ai părut chiar așa uimit, cînd am constatat că Bradshaw era...

— Taci, Borden ! Ar fi mai bine să ne obișnuim să nu pronunțăm numele acesta.

— Totuși, cum ?...

— Admit că a fost o problemă încîlcită. Dar nu chiar insolubilă, cum părea la început. Dacă chibzuiai bine, nu putea fi vorba decît de patru persoane ca autoare ale crimelor : Bruce, Henslow, Miss Rezia și Bradshaw. Ipoteza că Morris, Owen și Delahaye ar fi căzut victime ale unei bande, cădea de îndată ce știai că nu veneau din trei regiuni diferite. Felul în care fuseseră omorîți, circumstanțele, demonstrau că aceste trei crime se datorau unei singure persoane, și că acesta nu poate fi decît un european rafinat. Desigur că mi-a venit greu să bănuiesc, să admit posibilitatea că acesta ar face parte din serviciul secret al Ministerului de Externe. M-am luptat împotriva acestei idei, care lovea în mîndria mea de englez, dar...

— De asta ai ținut dizertația aceea asupra „posibilului“ și „imposibilului“ ?

— Firește, Borden. Am ținut discursul acela ca să mă conving mai întîi pe mine. Nu vreau să-l repet. Un lucru era sigur : că acela care făptuise crimele era un personaj care ținea toate ițele în mîna lui și cunoștea toate amănuntele afacerii.

— Dar prima bănuială cum a luat naștere în mintea dumitale ?

— Prima facultate, care se deșteaptă în mintea noastră, este curiozitatea. Ea adună datele ce vor forma ulterior prima bănuială. Și ceea ce mi-a atras curiozitatea la început a fost ultima convorbire telefonică a lui Owen, la care el n-avea cum să ia parte, deoarece fusese omorît înainte... Această convorbire postumă fusese trucată de ucigaș, numai cu scopul de a procura, ca să zic așa, un „alibi“ lui „Prince of Wales“. Căci din această convorbire poliția avea să deducă un fapt interesant, și anume : că Owen plecase de la hotelul unde trăsese și că era în drum spre minister cînd a dispărut.

Îți aduci aminte că am interogat-o pe Miss Rezia în privința acestei convorbiri. La început a șovăit, apoi a răspuns cu atenție la întrebările mele. Asta m-a făcut să presupun că ea bănuiește ceva, care îi pricinuiește spaimă, frică, griji.

Pe urmă mi-am pus următoarele întrebări :

1. De ce poseda Bradshaw un telefon secret în camera lui și o punea pe fiică-sa să supravegheze convorbirile lui oficiale ?
2. De ce s-a servit Owen de telefonul oficial, cînd știa că e vorba de o chestiune atît de importantă ca predarea banilor și mai ales, ce nevoie avusese să mai telefoneze ?
3. De ce tocmai în ziua aceea, Bradshaw a sosit la minister cu o jumătate de oră mai tîrziu de cum pretindea el ? Și de ce pretindea că a întîrziat cu o jumătate de oră, cînd în realitate întîrziase cu un ceas ?

4. De ce părea înspăimîntată Miss Rezia ?

5. De ce asculta Henslow la ușă ?

După cum vezi, mă aflam în fața unei serii de întrebări. Pentru moment nu găseam răspunsul, trebuia să adun cît mai multe date. Răspunsurile vor veni apoi de la sine.

Nu e nevoie să recapitulăm faptele, nu-i așa, Borden ?

E de ajuns să-ți spun că l-am suspectat întîi pe Henslaw, pe urmă pe Bruce. Pe Henslow l-am înlăturat, după ce mi-a scăpat viața prima dată.

Bruce formează un capitol mai interesant. Mărturisesc că m-am prefăcut că-l suspectez, numai pentru a-l deruta pe adevăratul vinovat. De altfel, am căutat să-i induc pe toți în eroare, așa cere meseria. Și pe Bruce. Și acum ajungem la nucleul chestiunii. Căci știi Borden, că Henslow și Bruce erau îndrăgostiți de Miss Rezia și amîndoi bănuiau că Bradshaw l-ar fi ucis pe Owen. De dragul fetei, au încercat să amîne cît mai mult arestarea tatălui. Fiecare din ei pare să fi încercat să-l facă inofensiv. Dar nu știau cum să procedeze în acest scop. Poate că voiau să-i lase timp să se pedepsească singur, cum s-a și întîmplat. Ei nici n-au împiedicat acțiunea poliției, nici n-au ajutat-o. Scopul lor principal era să cîștige timp pentru Miss Rezia.

Cînd am dat peste scrisoarea din biroul lui Bruce, am priceput că omul acesta, de dragul unei fete pe care o iubea fără speranță, ascunsese acest document compromițător. Am adunat apoi informații asupra vieții particulare și a situației financiare a lui Bradshaw. Era un jucător de cărți pătimaș, un speculant, amestecat în tot felul de combinații necinstite. Un criminal lipsit de scrupule, una din acele ființe curioase ce fac obiectul studiilor criminalistic... și pot fi considerate ca bolnave, de vreme ce Eul lor este divizat în două părți distincte. Fiecare din aceste părți ale dublei lor personalități își trăiește viața ei proprie fără amestecul celeilalte jumătăți.

Atras ca de o putere magnetică, intră tocmai atunci doctorul Crew, atașat pe lîngă inspectoratul lui Borden. Acest medic-filozof îl simpatiza foarte mult pe consilierul tehnic și venea adesea să-l viziteze. Auzind teoriile lui Paine, aprobă și luă și el parte la discuție.

— Iată cea mai bună dovadă că oamenii nu se împart în două categorii distincte : buni și răi. Omul normal este un amestec de bine și rău ; sfîntul însă, și criminalul sînt indivizi în stare să-și amputeze o parte din Eul lor, sustrăgîndu-se cu totul influențelor rațiunii. Din punct de vedere patologic — după teoriile noi care susțin că înclinările morale ale individului sînt în funcție de hormonii lui sexuali — nici chiar sfîntul n-are merit, pentru că nu știe ce-i ispita și nici criminalul nu e vinovat, pentru că omul acesta e lipsit de conștiință.

— Dragă doctore, teoriile dumitale sînt foarte frumoase și înțelepte ; pe mine însă mă interesează mai mult să aflu de la Paine cum i-a dat în gînd că hotelul „Prince of Wales“ a fost teatrul crimelor. Ca om practic mă interesează în primul rînd datele concrete ale crimei.

— A fost, desigur, o lipsă de strategie din partea lui Bradshaw să atenteze la viața mea tocmai pe Vincent Square. Cum cei trei agenți nu locuiau la

Londra, era de presupus că trăseseră la un hotel oarecare, în vecinătatea gării Victoria și că acolo fuseseră omorîți. Pe Vincent Square, acesta fiind singurul hotel, mi-am zis că e vrednic de atenția noastră. Atacul de la Vincent Square, după convorbirea închipuită a lui Owen, adică respectiv a lui Bradshaw, a fost a doua greșeală în urzeala fină a acestei crime.

Copia scrisorii de rechemare a lui Owen, care-l aducea la Londra și îi indica hotelul „Prince of Wales“ ca reședință, se afla în posesiunea lui Bruce. Și desigur, că această copie fusese pentru Sir Thomas o dovadă că Bradshaw a fost, după cum am constatat din registre, primul și singurul proprietar al lui „Prince of Wales“, căci nimic nu se potrivește mai bine ca loc de acțiune al unei bande de răufăcători ca un hotel cu restaurant și bar, unde intri și ieși fără să fi observat. Directorul făcea și el parte din bandă, firește. Bradshaw, ca om prevăzător, se servea numai de „colaboratori“ ocazionali. Pentru a se ascunde sub anonimat, preferă în urmă, după cazul Delahaye, să transforme hotelul în societate pe acțiuni. Din acțiuni el a păstrat 51%, celelalte le-a aruncat pe piață. Bruce își propusese să achiziționeze celelalte 49% și cred că Sir Thomas l-ar fi făcut inofensiv pe Bradshaw, dacă asasinarea lui Owen n-ar fi reclamat intervenția poliției.

Bruce nu izbutise să descopere taina camerei numărul 4, altfel desigur ar fi căutat să ne dea o mînă de ajutor. După cum știți, Bradshaw obișnuia să înlocuiască uneori pe mașinistul de serviciu sub un motiv plauzibil. Meritul descoperirii ingeniosului mecanism din camera 4, îi revine lui Donovan.

Mrs. Henslow a cedat acțiunile împreună cu restul averii ei în scopuri de binefacere. Sir Thomas și-a vîndut acțiunile și și-a dat demisia de la minister. Lupta pentru putere îl ispitea, cum atrage lumina moliile. Poate că în vinele lui curge într-adevăr sînge regesc. În primul rînd va încerca s-o uite pe Miss Rezia, adică pe Mrs. Henslow, pe care a iubit-o și, ca un adevărat nobil scoțian, a încercat s-o ocrotească, fie chiar... împotriva dreptății.

— Dreptate ? întrebă doctorul Crew cu vocea lui domoală, nepărtinitoare. Vinovăția este o boală ca oricare alta. Dreptatea însă judecă fapta și nu pe făptuitor. O crimă comisă este o trunchiere a dreptății și dreptatea trebuie să se apere. Orice sistem de dreptate se bazează pe presupunerea că omul, atîta timp cît e sănătos, se bucură de liberul arbitru. Frumos și simplu a exprimat aceasta filozoful german Hegel, care susținea că pedeapsa este dreptatea ce se face delicventului, că prin recunoașterea acestui drept el este onorat ca ființă rațională. Vezi, Paine, bietul Bradshaw n-a vrut să aibă parte, măcar de această onoare. Păcat !

SFÎRȘIT

Tiparul executat sub comanda nr. 871
la I. P. „Filaret", str. Fabrica de chibrituri
nr. 9—11, Bucureşti
România

LEI 7